

Các Độc Giả Oi, Tác Giả Bị Ăn Tươi Rồi

Contents

Các Độc Giả Oi, Tác Giả Bị Ăn Tươi Rồi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	8
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	12
13. Chương 13	13
14. Chương 14	13
15. Chương 15	14
16. Chương 16	15
17. Chương 17	15
18. Chương 18	16
19. Chương 19	17
20. Chương 20	18
21. Chương 21	19
22. Chương 22	20
23. Chương 23	21
24. Chương 24	22
25. Chương 25	23
26. Chương 26	24
27. Chương 27	24
28. Chương 28	25
29. Chương 29	25
30. Chương 30	26
31. Chương 31	27
32. Chương 32	27
33. Chương 33	28
34. Chương 34	28
35. Chương 35	29
36. Chương 36: Pn1	29

Các Độc Giả Oi, Tác Giả Bị Ăn Tươi Rồi

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, ấm áp, hài, trung khuyến phúc hắc cường công x ngốc cường thụ, 1×1, F

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cac-doc-gia-oi-tac-gia-bi-an-tuoi-roi>

1. Chương 1

Giang Dương là một thanh niên lớn tuổi dựa vào cây bút kiếm ăn. Nói đúng ra thì hẳn là ‘viết thủ’(1), hẳn đã ký hợp đồng với Chúc Nguyệt bên mạng Tấn Giang, là một loại tác gia ký ước.

cách gọi tác giả viết truyện trên mạng

Giang Dương chuyên viết về tiểu thuyết thể loại huyền huyễn, loại có hệ liệt và trường thiên, đôi khi cũng viết đoản văn.

Tiểu thuyết của hắn có cấu trúc kỳ diệu, bố cục tinh xảo, trò chơi tình cảm càng tựa đóa hoa thêu trên gấm, lại thêm lời văn hay, khá là được tán tụng, hơn nữa còn được đề cử ở đầu trang web cho các tác gia ký ước. Nói thế, hẳn phải rất nổi tiếng mới đúng, kiếm được bội tiền mới phải, chứ không phải như bây giờ, cứ lừng lừng không cao quá cũng không thấp quá, thu nhập không nhiều không ít, vừa vặn đủ để hắn ăn no mặc ấm, trả tiền thuê nhà là hết.

Nếu như nghiên cứu kỹ về nguyên nhân thì chắc là do Giang Dương thường thường ‘kéo hồ’(2). Tuy nói văn chương là thu phí theo chương và tiết, chỉ cần hắn viết, thì sẽ có thu nhập, thế nhưng cũng không trải qua được sự khổ sở của việc ‘kéo hồ’.

kéo hồ: lâu không ra chương mới, drop giữa chừng.

Đây thật ra cũng không phải do anh cố ý, càng viết thuận lợi thì càng có bảo đảm thôi, một ngày post ba lần cũng là bình thường, có lúc thậm chí viết đến quá mức cuồng tính, cả ngày không ngừng, cứ hai tiếng được một chương, mỗi chương chừng ba bốn ngàn chữ.

Mà một khi hắn gặp phải ‘bình cảnh’(3) thì vô pháp đặt bút viết, thực sự thì ngay cả một chữ cũng không viết ra được, chậm thì năm sáu ngày mới có thể viết được một chương, lâu thì một tháng cũng có, hơn nữa chương được viết ra vào lúc ấy, sau này hắn dám chắc là mình không còn muốn đi sửa.

bình cảnh chỉ thời gian khó khăn trong lúc sự nghiệp phát triển, ở đây ý là chỉ lúc không có ý tưởng.

Vì thế chỉ cần hắn không post bài đều đặn hàng ngày, các độc giả sẽ ngồi xổm trong hồ bên thì bẻ đốt ngón tay tính xem đây là lần ‘bình cảnh’ thứ mấy, bên thì phản hồi lại đánh cược với nhau xem kỳ ‘bình cảnh’ này sẽ duy trì trong thời gian bao lâu.

Theo lý thuyết, lúc ký ước xong sẽ có biên tập ngày ngày thúc giục, Giang Dương không có khả năng tùy theo ý mình lâu như thế, chẳng qua mọi việc luôn có ngoại lệ, ngoại trừ tên tuổi và lời văn của hắn ra, nguyên nhân lớn nhất là do người biên tập phụ trách hắn là một trong những người hùn vốn lập ra trang web này, hơn nữa còn có quan hệ trực mã với hắn.

Trúc mã dĩ nhiên là phải bao che trúc mã(4) rồi.

từ này được trích từ câu ‘thanh mai trúc mã’, thanh mai dùng để chỉ nữ, trúc mã dùng chỉ nam, thường thì nam nữ thân nhau từ nhỏ sẽ gọi là thanh mai trúc mã, đây là hai người con trai thân với nhau từ nhỏ.

2. Chương 2

Cách ngày hôm post bài giữa chừng.

A tiên sâm(5): tôi đi! Ly Tha Tha tám phần mười là lại ‘bình cảnh’ rồi!

(5)tiên sâm: tiên sinh hoa tâm A(=))~)

B cô lạnh(6): lại ‘bình cảnh’ rồi? Ly Huyền Ngữ cậu muốn tôi sống làm sao đây!!!

(6)cô lạnh: cô nàng cool

C tiên sâm: Eo! Khí phách vương giả của hai nhân vật chính lộ hết rồi! Tôi còn chờ bọn họ hợp thể mà!

D cô lạnh: hợp thể cái gì, xấu hổ quá đi =///=, LS là hủ nam à? Cậu kết đề ~.

E cô lạnh: LS tự trọng! Cùng gào rú Ly Tha Tha = =

Giang Dương: kéo hồ, mau tới hạ chú(7) đi! Bắt đầu từ hôm nay, Ly Huyền Ngữ kéo hồ trong vòng 5 ngày 1:20, từ 6 tới 15 ngày 1:5, từ 15 tới 25 ngày 1:10, từ 25 ngày trở lên 1:15.

(7)trò chơi hạ chú: đặt tiền đặt cọc, đánh bạc cho 1 cái rồi xem nó vào cái nào, mình ko biết trò này đâu, đây là hình, ai biết thì bảo mình để mình sửa nhé.

.bofayouxi.com/GameInfo.aspx?id=901

A tiên sâm: tuy rằng trong lòng tôi hi vọng chọn trong năm ngày, nhưng lý trí nói cho tôi biết rằng, chính là cái thứ 2 TAT.

D cô lạnh: trực giác nói với tôi là cái thứ ba ~o(>_<)o ~.=“ g=“ cô=“ lạnh:=“ tôi=“ không=“ tin=“ tà!=“ chọn=“ cái=“ thứ=“ nhất!=“ ...=“ .=“ tưởng=“ rằng=“ mình=“ hoa=“ mắt=“ rồi=“ sao?=“ vì=“ sao=“ trong=“ phần=“ phần=“ hồi=“ lại=“ có=“ tên=“ giang=“ dương?=“ chẳng=“ lẽ=“ là=“ giang=“ dương=“ hấn=“ tự=“ đạo=“ diễn=“ chơi=“ trò=“ hạ=“ chú=“ sao?=“ dương=“ nhiên=“ không=“ phải=“ rồi,=“ giang=“ dương=“ thật=“ sự=“ đã=“ gặp=“ ‘bình=“ cảnh’,=“ hơn=“ nữa=“ bút=“ danh=“ của=“ hấn=“ cũng=“ không=“ phải=“ giang=“ dương,=“ bút=“ danh=“ của=“ hấn=“ là=“ ly=“ huyền=“ ngữ=“ mà=“ cái=“ clone=“ giang=“ dương=“ này,=“ mỗi=“ lần=“ giang=“ dương=“ ‘thật’=“ post=“ bài=“ giá=“ đoạn=“ thì=“ người=“ ấy=“ sẽ=“ dùng=“ cái=“ clone=“ này=“ để=“ hô=“ hào=“ mọi=“ người=“ chơi=“ trò=“ hạ=“ chú=“ người=“ đó=“ là=“ biên=“ tập=“ trúc=“ mã=“ của=“ giang=“ dương=“ ‘thật’=“ người=“ biên=“ tập=“ trúc=“ mã=“ này=“ có=“ tên=“ thật=“ là=“ =“ lê=“ hiên=“ vũ.=“ vì=“ vậy=“ mới=“ nói,=“ quan=“ hệ=“ giữa=“ trúc=“ mã=“ và=“ trúc=“ mã=“ có=“ jq=“ nhất.=“ trao=“ đổi=“ nick=“ clone=“ làm=“ cái=“ gì,=“ bạn=“ hiểu=“ chứ.=“>

3. Chương 3

Sau khi Lê Hiên Vũ đi công tác trở về, đầu tiên là đi tới chợ mua chút rau dưa và xương sườn tốt nhất, lại nghĩ tới trước khi đi công tác thì cũng không còn nhiều muối lắm nên đã mua thêm hai túi ở tiệm tạp hóa.

Chỗ anh ở cách phòng làm việc Chúc Nguyệt không xa, từ phòng làm việc đi tới chợ phải mất bảy phút, lại đi men theo con đường nhỏ chừng tám phút là có thể nhìn thấy một căn nhà trọ kiểu cũ, trong đó phòng 304 ở giữa tầng thứ ba là phòng anh thuê, một phòng ngủ một phòng khách một phòng bếp một nhà vệ sinh, là nhà trọ tiêu chuẩn của người độc thân.

Một tay Lê Hiền Vũ xách túi có rau và muối, tay kia kéo túi hành lý, đi về nhà trọ, sau đó anh lấy ra cái chìa khóa, mở cửa phòng 303.

“Tớ về rồi.” Lê Hiền Vũ đem túi hành lý và túi đồ ăn đặt ở trên cái thấp gần cửa trước, sau đó khom lưng cởi giày, hô lên với cánh cửa phòng ngủ đang mở ra một nửa, “Giang Dương cậu đã chết chưa?”

Đúng vậy, Lê Hiền Vũ không quay về nơi anh sống, mà là về nơi Giang Dương sống sát vách.

Chỉ nghe thấy từ phòng ngủ truyền ra một tiếng đáp yếu ớt: “Còn sống, chưa, chưa chết.”

Vừa nghe thấy thanh âm này, Lê Hiền Vũ đã biết ngay đối phương không chăm sóc bản thân cho tốt lúc anh đi công tác mà, đại khái lại không ăn uống tốt, mới có thể ỉu xiu như vậy.

Cởi giày, Lê Hiền Vũ ngẩng đầu nhìn một cái, trong dự liệu cả thôi, anh thấy trên bàn có một hai thùng mì ăn liền còn dư, bên cạnh còn có một gói mì, cũng không biết đã để đó bao lâu rồi.

Lắc đầu cam chịu, Lê Hiền Vũ đi vào phòng ngủ, quả nhiên thấy Giang Dương nằm trên giường, bên cạnh còn có chiếc laptop đang mở một file Word, con trỏ lấp la lấp láy.

Anh liếc mắt qua, biết đó là tiểu thuyết huyền huyền đang dang dở của Giang Dương, xem ra vẫn chưa viết ra được gì.

Kỳ thực vào ngày thứ hai anh đi công tác, hay dùng điện thoại di động load chuyên mục của Giang Dương, cả ngày cũng không thấy post cái gì cả, cho dù gọi điện về trấn an người đang ‘bình cảnh’ kia, thế nhưng lại không có hiệu quả, tuy rằng anh còn có thể nói đùa trong chuyên mục như là hô hào mọi người chơi trò hạ chú, nhưng thực sự trong lòng thì gấp lắm, tăng ca thêm giờ làm hết việc, chính là để cứu cái con người sắp chết đuối trước mặt đây.

Lại xoay đầu nhìn về phía tên ‘trúc mã’ như đang bị thổi rữa kia, Lê Hiền Vũ đành chịu, một phen kéo lấy hần, như là đang đỡ lấy Giang Dương, áp tải hần tới phòng tắm, cuối cùng đặt hần trên cái ghế nhỏ trong đó.

“Tiểu Vũ cậu thô lỗ quá!” Người đàn ông giống như thổi rữa lại còn dám oán giận Lê Hiền Vũ.

“Im miệng.” Lê Hiền Vũ gầm nhẹ một tiếng, cắn răng nói, “Cậu thử nhìn xem cái đồng gì trên đầu cậu kìa!”

Giang Dương còn nhìn hần vào cái gương, sau đó vẫy tay với mình trong đó, cười nói: “Hê, đẹp trai ~”

“Đẹp cái gì mà đẹp! Quả đầu cổ đại này là sao hả? Cậu thật muốn thổi rữa rồi!” Lê Hiền Vũ bên thì quở trách hần, bên thì cởi quần áo cho cái người đối diện không còn sức để phản kháng, “Không ăn cơm cho tốt, cũng không chú ý dáng vẻ, cả tuần này cậu chưa tắm hả? Nếu như là mùa hè thì cậu đã sớm thiêu rụi rồi đây!”

Giang Dương mặc anh giáo huấn, chờ Lê Hiền Vũ quở trách hết từng mục từng mục một, bắt đầu cầm vòi hoa sen tắm cho hần thì ngẩng đầu hết sức tội nghiệp, hai mắt phát ra tia sáng cầu xin cái ăn.

“Tiểu Vũ, đói lắm...”

“Tớ biết.” Lê Hiền Vũ tức giận đáp lời, “Tắm rửa cho cậu xong rồi tớ đi làm cơm. Hôm nay ăn lẩu, tớ mua xương sườn và bí đao cậu thích nhất đây.”

Giang Dương vừa nghe đến ăn lẩu, ánh sáng trong mắt càng tỏa sáng hơn, hần vui vẻ như cún con thấy chủ nhân nói cho nó khúc xương ngon lành, thoáng cái đã bỏ nhào về phía Lê Hiền Vũ.

“Tiểu Vũ tốt nhất! Tiểu Vũ tớ muốn gả cho cậu!”

“Gả gì mà gả! Đứng lên cho tớ!”

Lê Hiền Vũ bị hần bỏ nhào vào trở tay không kịp, thế là hai người cùng nhau ngã lên sàn men sứ, bộ tây trang giá trị xa xỉ của anh bị nước ngấm vào, tuy rằng giờ vờ ra lệnh cho Giang Dương đứng lên, thế nhưng

ai kia lại ghé vào trên người anh quấy đuôi, giống như là biết kỳ thực trong lòng anh cũng không tức giận vậy.

Đời trước anh rất cực đã thiếu anh bao nhiêu tiền chứ. Lê Hiền Vũ nhìn master bathroom trên trần nhà, nghĩ đành vậy thôi.

4. Chương 4

Nồi lẩu trên bàn cơm đang bốc khói, Lê Hiền Vũ và Giang Dương song song ngồi cùng một chỗ, bởi vì ai kia thực sự đã rất đói, chỉ lo vùi đầu ăn điên cuồng, cho nên Lê Hiền Vũ đành phải giúp hẩn luộc và gấp đồ ăn, chính anh cũng không ăn được mấy miếng.

Giang Dương ăn no rồi, đặt bát đũa xuống, tựa ở trên ghế dựa vuốt bụng hẩn mãi rồi cười khúc khích, lúc này Lê Hiền Vũ mới bắt đầu ăn những món còn lại lấp đầy bụng.

“Tiểu Vũ, gần đây cậu hình như hay đi công tác lắm.” Tiếng ai oán của Giang Dương từ phía sau anh truyền đến.

Lê Hiền Vũ nuốt miếng thức ăn trong miệng xuống, đáp sơ sơ rằng: “Công việc cần thế.”

Thế là Giang Dương càng thêm ai oán: “Công tác còn quan trọng hơn tớ sao?”

Này này cái giọng điệu như kiểu oán phụ của cậu là thế nào hả? Hơn nữa nếu không phải bởi vì cậu thì tớ có cần phải khổ tâm công tác đến mức ấy không? Có đến mức ấy không chứ!? Chúc Nguyệt cũng không phải chỉ có mình tớ, cậu cứ hờ ra một tí là kéo hớ, tớ tự nhiên sẽ bị những người khác kết phùng kết đám bóc lột, cậu có hiểu không hả cái đồ ‘thiên nhiên ngốc’ này!

Tuy rằng nếu Lê Hiền Vũ nói thì phải nói cả đồng lớn, nhưng mà đồ ăn ngon ngay trước mặt, ngàn lời vạn ngữ tụ lại một câu: “Tớ muốn kiếm tiền, muốn ăn, còn muốn nuôi cậu.”

Giang Dương rất thỏa mãn với câu trả lời này, vì thế không tiếp tục oán giận nữa, hẩn nhìn sườn mặt của Lê Hiền Vũ, một lát sau, đưa tay ra chọt chọt anh.

“Tiểu Vũ à, tớ lại bình cảnh rồi.”

“Tớ biết, Ly Tha Tha.”

“Đều tại cậu.”

“Nè!”

“Cậu vừa đi công tác thì sẽ không có ai làm cơm cho tớ, tớ sắp đói muốn chết làm còn tâm tư đi viết cái gì chứ.”

“Mì gói mì bát bán đầy ở ngoài đấy, loại nào thì cậu cũng không chết được.”

“Lười mua lười ngâm mì lười gọi điện thoại.”

“... Lười chết cậu.”

“Hơn nữa dạ dày tớ bị cậu chằm rồi nó kén chọn lắm dù sao cậu phải chịu trách nhiệm!”

Lấp đầy bụng là chuyện lớn nhất đời người, Lê Hiền Vũ vất vả lắm mới hầu hạ Giang hoàng thượng dùng xong cơm, lúc này mới đang nhặt mấy miếng còn sót lại, Giang hoàng thượng đã cố tình gây sự lại còn mè nheo nhiều lần, dù cho là người hiền lành tốt tính cũng nên giận rồi, huống chi Lê Hiền Vũ cái con người căn bản chẳng phải tốt đẹp gì này.

Vì thế Lê Hiên Vũ để bát đĩa xuống, không nhanh không chậm lấy giấy ăn qua lau miệng, sau đó cười dài xoay người nhìn Giang Dương, cứ nhìn mãi cho đến khi đối phương nổi cả thân da gà.

“Tiểu, Tiểu Vũ, làm gì vậy?”

“Cậu không phải muốn tớ chịu trách nhiệm sao?” Lê Hiên Vũ cười nhéo mắt Giang Dương, tựa như đang nói da bé gấu sao lại thế này chứ, sau đó chậm rãi nói, “Tớ giúp cậu tìm linh cảm.”

Giang Dương cười hì hì hì, hỏi anh: “Tìm thế nào?”

“Biết rõ còn hỏi.” Lê Hiên Vũ vẫn cười thế, một phen khiêng Giang Dương lên, đi nhanh vào phòng ngủ, “Linh cảm của cậu không phải đều là làm ra như thế sao?”

“Xí! Cậu mới là người được làm ra như thế ấy!”

“Đây không phải nói nhảm sao? Chẳng lẽ cậu sinh ra từ khe đá chắc?”

Ném Giang Dương lên giường, Lê Hiên Vũ lập tức đè xuống, một bên kéo cà vạt xuống, một bên hung dữ hỏi hân: “Một câu nói, có làm hay không?”

Giang Dương đang cúi thấp lưng cho Lê Hiên Vũ, nghe vậy lập tức gật đầu.

“Làm, dĩ nhiên là làm! Tớ lại chưa nói không... Ô ô...”

5. Chương 5

Giang Dương đã quen Lê Hiên Vũ từ lúc trong bụng mẹ, hai bà mẹ cùng lúc mang thai bọn họ, nhà hai người vừa vặn đối diện nhau, bởi thế qua lại càng nhiều, dần dà lâu dài thì trở nên quen thuộc.

Lê Hiên Vũ sinh sớm hơn Giang Dương ba tháng, mà mẹ Giang Dương khi đi kiểm tra siêu âm B thì có kết quả là một bé gái, lúc đó hai nhà còn nói đùa rằng, cứ thế rồi làm thông gia thôi.

Không nghĩ tới Giang Dương lại là một bé trai, nhà hai người còn nói trêu rằng, đáng tiếc lần thông gia này, ai mà ngờ được, Giang Dương và Lê Hiên Vũ chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, đến cuối cùng lại chơi mãi chơi mãi đến tận trên giường chứ.

Từ phương diện nào đó mà nói, ngoại trừ không thể dẫn chứng, hai người này coi như đã giải quyết xong tâm nguyện của cha mẹ đôi bên.

A, chậm đã, tựa hồ cũng không thể nói vậy, bởi vì .

“Tiểu Vũ, cậu nói xem chúng ta là quan hệ gì?”

“Cậu nói đi?”

“Bạn tình?”

“Ờ, hình như cũng gần giống. Lại lần nữa nào?”

“Được. Nè, tớ muốn đổi tư thế.”

“Dong dài quá, ngoan ngoãn nằm yên.”

“Cứng nhắc buồn chán không thú vị không tình cảm tính không... A! Tiểu Vũ cậu cái đồ *** loạn xấu xa ô ô ô...”

“...”

“... Hừ, ưm...”

6. Chương 6

Giang Dương không cần đi làm theo giờ hành chính, cho nên từ trước tới giờ đều là ngủ cho đến khi tỉnh mới dậy.

Trong khoảng thời gian Lê Hiền Vũ đi công tác trở về này, mỗi ngày anh đều làm thứ hán thích ăn nhất, bảo là phải nuôi hán béo bù mấy ngày anh đi công tác, cùng với việc chịu khó ‘làm’, cũng bảo là phải bù cho đủ phần khoảng trống, thuận tiện đưa linh cảm của Giang Dương ra.

Bởi mỗi ngày ngoại trừ ăn và chờ ra đó thì cũng chỉ có làm vận động cùng ‘trúc mã’, Giang Dương đã bước ra khỏi cuộc sống thối nát, lại quay về cuộc sống như heo trước kia.

Ngày hôm nay hán mở mắt ra, liếc nhìn đồng hồ báo thức, đã là chín giờ bốn mươi bảy.

Đang nằm ở trên giường, laptop để trên mặt đất, đồ vật linh tinh và bụi bặm chồng chất xung quanh của mấy ngày trước cũng không thấy, đại khái đều đã được Lê Hiền Vũ thu dọn hết rồi.

Chậm rãi ngồi dậy, Giang Dương xoa nắn thắt lưng, có hơi xót đau, sau đó hán sờ hộp thuốc trên tủ đầu giường, rút một điếu ra, châm lửa, bắt đầu phun ra nuốt vào.

Tính Giang Dương rất lười, từ nhỏ đã như thế, cái gì cũng lười, cũng bao gồm việc không có hứng thú với cái gì, duy chỉ có hai ngoại lệ là viết tiểu thuyết và quần lầy Lê Hiền Vũ, cái trước là do thiên tính từ trong bụng mẹ, cái sau chỉ có thể nói là do nghiệt duyên.

Đó như là nói hai người từ nhỏ vẫn cùng lớp, tuy rằng bên trong nhiều ít cũng có chút nhân tố do con người gây nên.

Giang Dương tuy rằng lười học, thế nhưng hán biết Lê Hiền Vũ muốn thi vào đại học K trọng điểm, hán không muốn sau này không ai chăm sóc mình dẫn đến lười quá mà chết, thế là cũng hăng hái học hai năm, cuối cùng cũng thi được khoa máy tính đại học K, cùng khoa cùng lớp cùng phòng ngủ với Lê Hiền Vũ, thế là bảo đảm được kỷ lục kỷ tích từ lúc hai người học nhà trẻ vẫn cùng lớp cho đến đại học.

Đến năm thứ ba, Lê Hiền Vũ và bạn học cùng khởi đầu bằng mạng Chúc Nguyệt Nguyên Sang, Giang Dương đương nhiên là muốn tiếp tục dây dưa, chủ động đưa ra lời dùng chân ở trang web, sau đó thì thành tác gia ký ước làm nhóm đầu tiên, sau nữa thì tốt nghiệp, rời khỏi phòng ngủ, ở gần phòng làm việc Chúc Nguyệt thuê hai căn phòng liền nhau, tiếp tục loại quan hệ phức tạp trúc mã và trúc mã, bạn tình và bạn tình, chủ biên và tác giả, bảo phụ và đứa bé.

Lại nói tới hút thuốc.

Lúc cao trung ấy, rất nhiều nam sinh đều len lén học hút thuốc, Giang Dương lười đến mức đã quen mùi thuốc, cho nên vẫn chưa hút thuốc, chẳng qua Lê Hiền Vũ lại đã học hút thuốc xong rồi, hơn nữa dần dần cũng chỉ hút một loại thuốc lá duy nhất.

Giang Dương đã quen mùi thuốc phảng phất trên người Lê Hiền Vũ, vì thế vào lần đầu anh đi công tác không ở bên cạnh hán thì nhịn không được rút một điếu anh để lại ra, mùi vị đã quen thuộc cũng rất yên tâm, vì thế đã vô tình cũng bắt đầu hút thuốc, hơn nữa cũng chỉ hút một loại ấy thôi.

Một điếu thuốc hút hết, Giang Dương dụi tàn thuốc vào gạt tàn ở bên cạnh, sau đó nâng laptop qua, nối với nguồn điện, khởi động, tìm đến file Word còn đang dang dở.

Liếc qua nội dung chương ấy, Giang Dương trầm ngâm trong chốc lát, sau đó đưa tay đặt lên bàn phím, cách cách cách cách bắt đầu gõ chữ. Tình tiết trước đây hán bị ghen không viết ra nổi, nay đã có thể thuận lợi nhanh chóng viết ra nội dung kế tiếp.

Chờ hán viết xong một chương, kích vào ‘save’, có chút thất bại xoa mặt.

Lời Tiểu Vũ nói quả nhiên không sai, linh cảm của mình đích thật đã ra rồi!

7. Chương 7

Rốt cục không thêm một ngày ‘kéo hồ’ nữa.

A cô lạnh: Ly Tha Tha à! A! A! A!

B tiên sâm: post rồi! A! A! A!

C tiên sâm: 17 ngày ạ! A! A! A!

D cô lạnh: con cũng sinh rồi! A! A! A!

E tiên sâm: chúc mừng ls làm mẹ! Mặt khác yêu cầu Ly Tha Tha dùng một ngày 10 post làm hạ lễ!

F cô lạnh: hai nhân vật chính cuối cùng đã hợp thể rồi, đời này của tôi đã đáng giá TAT.

Giang Dương: kéo hồ 17 ngày 1:10, xếp hàng theo thứ tự để lĩnh thưởng, phần thưởng lần này là mười tám ảnh chân dung của Ly Tha Tha.

D cô lạnh: xếp hàng lĩnh ảnh o(v)o~~.

E tiên sâm: (o) ảnh!!!

G cô lạnh: ảnh (^ ^) *nước miếng chảy*, nhưng mà yêm chọn là trong năm ngày... Ly Tha Tha yêm hận cậu!!!!

... .

8. Chương 8

Giang Dương nhìn Lê Hiên Vũ giả làm Giang Dương thật trên màn hình đang nói phần thưởng là ảnh chân dung của mình, rất muốn phản hồi rằng XX cậu mới gửi ảnh lửa JJ!

Thế nhưng, không được, bởi vì .

Giang Dương cậu gửi ảnh lửa JJ! Vậy không phải mắng JJ của mình sao!?

Lê Hiên Vũ cậu gửi ảnh lửa JJ á! Tên biên tập thôi thật là muốn tìm chết hả!?

Ly Huyền Ngữ cậu gửi ảnh lửa JJ! Dùng hài âm còn không phải tự mắng mình à!

Cuối cùng, Giang Dương chọn lựa khiếu nại.

• • •

To: Người quản lý cuối cùng qua đường Giáp (khiếu nại biên tập | khiếu nại người quản lý khác | khiếu nại những người quản lý không để ý việc nhỏ)

Chủ đề: a a a a a a a Lê Hiên Vũ đồ vô lại a a a a a a!

Kiện Lê Hiên Vũ tên vô lại kia, bảo suất ca tôi không cho anh gửi ảnh chân dung! anh nếu như dám gửi, tôi, tôi sẽ treo thân ái Vũ Dương của anh lên tường!

Còn có... Còn có... .

Nói với anh tôi dói bụng, bảo anh khi về nhớ đi mua thịt bò, tôi muốn ăn thịt bò hầm.

From Ly Huyền Ngữ.

• • •

To Ly Huyền Ngữ.

Chủ đề: phản hồi: a a a a a a Lê Hiên Vũ đề vô lại a a a a a a!

Đã chuyển lời.

Lão đại bảo tôi chuyển lời ngài:

Thịt bò hầm không có, chỉ có măng xào thịt, anh rửa mông ở nhà chờ!

PS:

Phòng làm việc đã cười điên rồi, mọi người nhất trí cầu Vũ Dương thân ái yêu quý phần hồng.

From: Người quản lý cuối cùng qua đường Giáp.

• • •

Giang Dương hừ một tiếng.

Mông tố sạch hay không cậu còn không biết? Chờ thì chờ, sợ cậu hay sao?

9. Chương 9

Cuối cùng Giang Dương vẫn ăn được thịt bò hầm.

Đương nhiên, măng xào thịt cũng có một chút.

“Tiểu Vũ...”

Đầu Giang Dương gối lên bụng Lê Hiên Vũ, từng chút từng chút chọc vào cái bụng anh.

“Hử? Giang hoàng thượng lại có gì phân phó?”

“Hôm nay mẹ tớ đã gọi điện qua.” Giang Dương càng chọc càng gắng sức, tựa hồ như đang trút căm phẫn, “Mẹ lại thúc dục tớ đi tìm bạn gái.”

“À?” Giọng điệu Lê Hiên Vũ hơi ngân lên.

“Tớ đã nói rằng tớ lười tìm rồi, kết quả mẹ nói năm mới thì đi về, mẹ sắp xếp cho tớ đi coi mắt.” Giang Dương chọc không đã nghiền, đổi thành cắn, hàm hồ nói rằng, “Nhà cậu sao cũng không thúc giục cậu thế...”

Lê Hiên Vũ sờ sờ đầu hắn, nói: “Sao không thúc chứ.”

Tớ bắt cậu làm heo thì cậu thật đúng là muốn làm heo lâu dài à?

Kỳ thực Lê Hiên Vũ cũng bị trong nhà thúc vài lần, anh có đôi khi cũng muốn không đếm xỉa gì tới, lôi kéo Giang Dương nói ra trước mặt cha mẹ hai bên, thế nhưng vừa thấy tên Giang Dương vẫn cứ ngốc như đầu heo vô tâm vô phách, anh đích thật không bắt Giang Dương rốt cục đem anh là cái gì được.

Lê Hiên Vũ rất thích Giang Dương, từ lúc còn rất nhỏ thì đã có loại ý thức mơ hồ này rồi, cho nên từ rất sớm đã bắt đầu săn sóc Giang Dương, để hấn ý lại vào anh, để anh phải chủ động tới quần lấy anh.

Vốn dĩ Giang Dương chỉ là có chút lười biếng mà thôi, hơn nữa cha mẹ nhà họ Giang cũng không cứng chiều, nếu như không có sự săn sóc tận lực của Lê Hiên Vũ, Giang Dương sẽ không lười thành kiểu như bây giờ.

Thế nhưng, bên cạnh Giang Dương có Lê Hiên Vũ, hơn nữa Lê Hiên Vũ thích Giang Dương đến mức cần phải độc chiếm mới được, vì thế Giang Dương không bị cha mẹ làm hư, trái lại là bị trúc mã làm hư.

Lê Hiên Vũ một bên lấy tay vuốt tóc Giang Dương, một bên thầm tính toán.

“Nè, heo, cậu nói xem chúng ta là quan hệ gì?”

“Cậu mới là heo!” Giang Dương lại hung hăng ngoạm lên bụng Lê Hiên Vũ, lúc này mới trả lời, “Lần đầu tiên lên giường đã nói với cậu rồi, bạn, tình, chỉ là bạn tình!”

“À ~” Lê Hiên Vũ kéo dài âm đáp lời.

Không kích thích sẽ chẳng khơi thông được người này, anh cũng không muốn làm máy xoa bóp và máy tự động làm cơm hoạt động cả đời.

Quyết định xong xuôi, Lê Hiên Vũ cúi người cắn môi Giang Dương.

Tới địa ngục đi bạn, tình!

Giang Dương, cậu nên biết rằng trên đời không có chuyện bỏ như thế, tôi cũng đã đến lúc thu hồi mọi thứ về rồi.

10. Chương 10

“Lão đại, em là người qua đường giáp, phòng anh số bao nhiêu?”

“304, trực tiếp lên đây đi.”

“OK!”

Lục Nhân cúp điện thoại, tiện tay bỏ vào trong túi, sau đó bắt đầu leo lên thang.

Cái biệt hiệu ‘người qua đường giáp’ này, là do trúc mã của lão đại lấy cho y. Vị trúc mã kia tên là Giang Dương, cũng là lão tam trong phòng ngủ, suốt ngày lười như heo, vô tâm vô phế, ngoại trừ viết văn lợi hại cũng không có ưu điểm gì khác.

Ngày đầu tiên trong phòng ngủ sáu người tự giới thiệu, Giang Dương vừa nghe tên của y thì mỉm cười, nói tên Lục Nhân này giống người qua đường, gọi là người qua đường giáp tốt xấu gì cũng có một cái tên. Mọi người cười vang một phen, thế là biệt hiệu của y liền trở thành người qua đường giáp.

Tuy nói ở trong mắt Lục Nhân, Giang Dương kia bởi vì lười cho nên thực sự không có ưu điểm gì, nhưng là người dễ ở chung, sau lại cùng lão đại làm trang web, Giang Dương cũng tới duy trì bằng cây bút của anh, cho nên cũng xem như tương đối gần gũi với y.

Y vẫn biết quan hệ của lão đại và Giang Dương cực kỳ tốt, Giang Dương lười đi học, lười ra ngoài lo cơm lo nước, lão đại liền giúp hấn chép bài, mang cơm mang nước cho hấn, chỉ cảm thấy ngạc nhiên là, hai người này thoạt nhìn không giống như là trúc mã và trúc mã, mà là càng giống như bảo phụ và ông chủ, y đã từng hoài nghi rằng không phải lão đại nợ Giang Dương khoản tiền lớn gì chứ.

Chờ đến sau khi tốt nghiệp, ngẫu nhiên thấy hai người hôn môi trong hẻm nhỏ, y mới tỉnh ngộ ra. Thì ra lúc đại học hai người đã thường thường đi ra ngoài chơi vào cuối tuần, lúc đó còn thấy kỳ quái, Giang

Dương lười muốn chết lại còn chịu ra ngoài chơi, giờ thì mới hiểu rằng, lúc đó thật là ngốc thật là khờ, bọn họ không phải ra ngoài chơi, là đi ra ngoài hẹn hò thân thiết yêu đương cơ.

Sau đó, phòng làm việc Chức Nguyệt ngoại trừ ba người sáng lập còn lưu lại ra, hầu như đều đã bị hủ nữ chiếm lĩnh, lúc này lão đại mới không giấu diếm việc này nữa, thỉnh thoảng còn ra về ân ái.

Chẳng hạn như là nói mấy hôm trước Giang Dương một mình khiêu nại bấm báo y, lúc đó y đã đọc bô bô nội dung khiêu nại cho lão đại ngồi ở sát bên cạnh, kết quả lão đại nói rất bình tĩnh, tên kia trông rỗng cô đơn, người qua đường giáp à, giúp anh truyền lời với cậu ta rằng, rửa sạch cái mông chờ anh về nhà làm măng xào thịt.

Chỉ có điều là, bây giờ Lục Nhân có chút nghi hoặc, rõ ràng mấy hôm trước còn ân ái ái ái, sao hôm nay lão đại đã gọi y tới bảo y giúp dọn nhà nhỉ? Chẳng lẽ, bọn họ rốt cục quyết định không giấu diếm nữa mà là trực tiếp tới ở chung rồi?

Chờ Lục Nhân đi tới phòng 304, cửa mở ra, chỉ có Lê Hiên Vũ một mình ở bên trong thu dọn đồ đạc.

Đồ dùng trong nhà vốn đã được phân phối, những thứ khác không nhiều lắm, phần lớn đã được đóng gói đặt ở một bên rồi, Lê Hiên Vũ thấy y tới, vẫy tay với y, ý bảo y đi vào.

“Lão đại, Giang Dương đâu?” Lục Nhân vừa cởi giày vừa hỏi.

“Bên cạnh.”

“À, bên anh ấy đã thu dọn rồi à?”

“Bên cậu ta không cần thu dọn, chỉ có một mình anh dọn thôi.” Lê Hiên Vũ đóng kín hộp giấy, đẩy sang một bên, cười cười, “Cậu ấy còn không biết anh muốn dọn nhà mà.”

Lục Nhân ngốc ra, đây là có chuyện gì thế? Chia tay ư? Vậy cũng quá là nhanh đi?

Nói thật ra thì, kỳ thực y còn rất thích xem đôi lão đại và Giang Dương, Giang Dương thì cơ hồ không có lão đại thì không sống nổi, mà lão đại cũng cưng Giang Dương từ tận đáy lòng. Bọn họ tựa như hai nửa ngọc bội, chỉ có đối phương mới có thể phù hợp mà thôi.

“Lão, lão đại, anh và Giang Dương đây là...?”

Lê Hiên Vũ cắt ngang lời y, cười vẫn là cười, nhưng rõ ràng ý tứ sâu xa, nói: “Đúng rồi, nếu như Giang Dương muốn hỏi thăm cậu cái gì, trước tới hỏi anh, anh cho cậu đáp án.”

Lão đại, anh đây là muốn chơi một lần à?”

Lục Nhân càng thêm mê man.

11. Chương 11

Lê Hiên Vũ đã dọn nhà rồi.

Ở trong mắt Giang Dương thì đó là một ngày rất bình thường.

Sau khi Lê Hiên Vũ hết giờ làm, mua đồ ăn tới phòng hắn, làm một bữa cơm ngon lành. Sau khi ăn xong, Lê Hiên Vũ thu dọn bát đĩa mang vào bếp rửa, hắn thì nằm trên sofa ôm laptop gõ chữ.

Sau đó Lê Hiên Vũ bật TV, ngồi ở bên cạnh hắn xem chương trình truyền hình, thỉnh thoảng còn giúp hắn gọt một miếng táo, cắt thành khối nhỏ, từng miếng từng miếng đút vào miệng hắn.

Tất cả đều không giống bình thường.

Đợi đến mười giờ hơn, Giang Dương post lên chương thứ sáu trong ngày, rồi đóng máy vi tính lại, đang cân nhắc xem nên quyền rũ Lê Hiền Vũ thế nào, đối phương lại móc ra hai cái chìa khóa nhét vào tay hắn.

Hắn biết cái chìa khóa ấy, một cái là chìa khóa nhà bên, trước kia Lê Hiền Vũ đã đưa cho hắn một cái; còn cái kia chính là chiếc chìa khóa dành riêng cho phòng hắn.

Giang Dương không hiểu, hắn nghi hoặc nhìn chiếc chìa khóa ấy một lát, rồi lại quay ra nhìn Lê Hiền Vũ.

“Tiểu Vũ?”

“Tớ đã dọn nhà rồi, cuối năm giúp tớ đưa chiếc chìa khóa này cho chủ nhà nhé. Nhà mới cách chỗ này xa lắm, sau này ngay cả đi làm hay tan ca đều phải lái xe, không thể lại nấu cơm cho cậu nữa.” Lê Hiền Vũ dùng giọng nói rất bình thường, giống như đang bàn bạc tối mai nấu cái gì vậy, “Tớ đã mua thực phẩm đông lạnh rồi, đặt ở ngăn đá trong tủ lạnh ấy, còn có một hộp trứng gà, mấy bình cháo Bát Bảo và sữa bò, trong tủ còn có mấy thùng mì ăn liền... Còn có, số điện thoại gọi đồ ăn ngoài tớ đều đã chép ra rồi, dán ở bên cạnh điện thoại...”

“Chờ đã chờ đã!” Giang Dương nghe thấy anh nói phải dọn nhà thì đã như trôi vào giấc mộng, những thứ anh nói phía sau đều không nghe vào tai được, thế nhưng nhìn dáng vẻ như muốn giao toàn bộ mọi chuyện sau này cho hắn, biết anh không hay nói đùa, hắn lập tức cắt ngang lời anh, “Vì sao?”

Lê Hiền Vũ xoa mái tóc như cỏ dại trên đầu hắn, đành chịu mà cười trả lời rằng: “Trong nhà cũng thức tớ mua phòng mua xe cưới vợ, qua vài ngày nữa mẹ tớ còn muốn tớ dẫn người tới để tớ đi coi mắt, dù sao trước tiên cũng phải chuẩn bị phòng với xe cho tốt thôi mà.”

Giang Dương càng lơ mờ, hắn cầm lấy tay Lê Hiền Vũ, bởi quá mức lo lắng mà dẫn đến nói lắp: “Coi, coi mắt?” Vậy tớ, tớ phải làm sao đây?”

“Mẹ cậu không phải đã sắp xếp việc coi mắt cho cậu rồi sao? Sau này cậu sẽ có một người vợ lo lắng cho cậu, giặt quần áo làm cơm quét tước vệ sinh cho cậu, cậu còn có thể có con, cái gì cũng sẽ không thiếu đúng rồi, cậu cũng nên mua căn nhà mới chuẩn bị chút đi. Lúc tớ mua phòng đã xem không ít căn, nếu cậu cần, tớ có thể đề cử mấy căn cho cậu...”

Những lời Lê Hiền Vũ nói sau đó Giang Dương không nghe vào tai, ngay cả người ấy rời đi lúc nào hắn cũng không biết, chờ đến khi hắn lấy lại tinh thần, trong căn phòng chỉ còn lại có mình hắn.

Bình thường lúc này, bọn họ đã quần lấy nhau trên giường rồi, vậy mà giờ đây trong phòng chỉ còn có một mình hắn, sau này, cũng sẽ chỉ có một mình hắn.

Hắn nhìn căn phòng vắng vẻ, đột nhiên rất muốn khóc.

Tiểu Vũ của hắn không cần hắn rồi.

12. Chương 12

Ngày hôm sau, Giang Dương nằm cả một ngày trên giường, trong đầu đặt sệt như hồ dán, cái gì cũng không nghĩ rõ được.

Hắn nhắm mắt lại, trong lúc hoảng hốt nhìn thấy tương lai Lê Hiền Vũ nói cho hắn biết.

Anh có một căn nhà rất lớn rất đẹp, còn có một người vợ am hiểu lòng người, xinh đẹp hiền thực. Vợ ở trong bếp làm cơm, mùi cơm nước thơm ngon nhẹ nhàng bay ra, mà hai bé con mập mạp đang vây lấy anh, liên tiếp gọi ba ba.

Đây là mái nhà lý tưởng mà rất nhiều người đàn ông đều muốn.

Có người giặt quần áo làm cơm quét tước vệ sinh còn có con cái, hẳn không cần phải xen vào việc gì, đối với một người lười muốn chết như Giang Dương mà nói thì cũng là cuộc sống lý tưởng trong lòng hẳn.

Thế nhưng hẳn lại không thích tương lai như vậy.

Bởi vì trong tương lai ấy, người giặt quần áo làm cơm quét tước cho hẳn, không phải là Tiểu Vũ.

13. Chương 13

Ngày thứ hai không có chương mới.

A cô lạnh: rồi sao! Ly Huyền Ngữ lại rồi sao!? Hôm kia còn có sáu chương mà! Hôm qua sao mà ngay cả một chương cũng không có!!!

B tiên sâm: tối hôm qua tôi vẫn đợi tới 12h rồi lại thêm hai tiếng nữa! Một chữ cũng không có!!!

C tiên sâm: nhân vật bị 'xích kim thiềm thừ'(8) nuốt cả một ngày một đêm đã sớm bị tiêu hóa xong rồi hả???

(8)con cóc bằng vàng ròng

D cô lạnh: ls đỉnh! Nhân vật đều hóa thành cặn rồi! Văn này BE rồi!

E tiên sâm: nam nhi không dễ rơi lệ... Nhưng mà... Oa a a a a ~o(>_<)o ~.= " f=" cô=" lạnh=" nển=" sắp=" thành=" tro=" lệ=" mới=" khô=" cạn...=" cho=" nên...=" oa=" a=" a=" a=" a=" a=" ~o(=">_<)o ~.= " g=" tiên=" sâm=" giang=" châu=" tư=" mã=" thanh=" sam=" ướ...=" vì=" thể...oa=" a=" a=" a=" a=" a=" a=" ~o(=">_<)o ~.= " h=" cô=" lạnh=" tuyên=" thành=" thái=" thú=" có=" biết=" không...=" tôi=" cũng...=" oa=" a=" a=" a=" a=" a=" ~o(=">_<)o ~.= " i=" cô=" lạnh=" tôi=" thực=" sự=" không=" muốn=" hiểu=" nhằm=" đâu,=" nhưng=" mà=" hai=" câu=" của=" ls=" và=" lss=" thực=" sự=" rất=" có=" nển=" tảng=" tình=" cảm=" o(v)o~.= " j=" cô=" lạnh=" đẩy=" ls!=" nển=" tảng=" tình=" cảm=" tràn=" đầy!=" d=" cô=" lạnh=" ls=" và=" lss=" lạc=" đề!=" be=" rồi=" " sao=" cơ!=" nhân=" vật=" hai=" cũng=" tự=" tử=" theo=" sao???=" i=" cô=" lạnh=" tự=" tử=" đẹp=" (^o^)/~.= " b=" tiên=" sâm=" nè=" nè=" mấy=" ls=" có=" cần=" bức=" những=" nam=" thẳng=" như=" chúng=" tôi=" thành=" hủ=" mới=" được=" sao?!=" ...=" .=">

14. Chương 14

Ngày thứ ba không có chương mới.

A tiên sâm: ... Kể ra, hôm qua không thấy nhà cái nhỉ.

B cô lạnh: nhà cái vậy mà cũng mất vết rồi.

C cô lạnh: có JQ~!

D cô lạnh: nhà cái? Mới tới không hiểu ~ cầu phổ cập khoa học!

E tiên sâm: xin mời xem bình luận chương X, chương XX, chương XXX tìm cái tên Giang Dương.

F cô lạnh: tôi còn chờ hạ chú mà! Ảnh lần trước tôi không có được, tôi oán hận.

G tiên sâm: đó đúng thật là ảnh quả(9)! Đủ loại kiểu dáng tảo! Đã được gọt hết vỏ rồi! Toàn bộ đều là ảnh hoa quả, chết tiệt!

(9)nguyên văn là quả chiếu, ban đầu hay đánh đồng nó với từ ‘lỏa chiếu’, nhưng vì khá thô tục nên chuyển sang ảnh chân dung, nếu dịch theo word by word thì nó là ảnh hoa quả.

H cô lạnh: phù... xoa xoa ls ~ thăm mền Ly Tha Tha à?

D cô lạnh: xem xong! Nhà cái và Ly Huyền Ngữ nhất định có JQ!!!

G tiên sâm: há chỉ là thăm mền! Nếu như Ly Tha Tha có thể không kéo hồ, yem có thể chạy trần truồng trước mặt mọi người!

... .

15. Chương 15

Không phải Giang Dương không muốn viết, hắn còn phải dựa vào cây bút kiếm ăn nữa, chỉ là hắn thật sự không có lòng dạ nào để viết cả.

Mỗi ngày vừa mở mắt ra, hắn đã lia mắt hết căn phòng để tìm Lê Hiên Vũ, tìm không thấy, hắn dùng chiếc chìa khóa kia mở cửa gian phòng sát bên, tìm một lần nữa. Tìm không được thì về phòng mình ngồi, ngồi đờ ra một hồi, ngốc nghếch miên man suy nghĩ, nghĩ được một hồi rồi lại tìm một lần.

Đương nhiên mỗi lần hắn đều tìm không được, bởi Lê Hiên Vũ đã dọn nhà rồi.

Thế nhưng hắn mỗi ngày đều tìm mấy lần như vậy.

Hắn lười muốn chết, ầy vậy mà cũng tỉ mỉ như vậy, không biết mệt mỏi rã rời.

Trước đây hắn là người lười làm cơm, lười ngâm mì, lười gọi điện thoại gọi đồ ăn ngoài, bây giờ thì là không có lòng dạ làm.

Qua vài ngày như thế, hắn thật sự đói lắm rồi, tình tự vẫn đè nén đến giờ cũng đã bạo phát, hắn ấn số của Lê Hiên Vũ.

“Lê Hiên Vũ tên thói tha kia dù kết hôn rồi cũng không thể mặc kệ tớ thế chứ! Nhanh lặn về đây làm cơm cho tớ! Tớ sắp đói muốn chết rồi đây! Đồ vô lại kia cậu có nghe thấy không! Nghe thấy thì đáp lại một tiếng coi, chết tiệt!”

Lê Hiên Vũ thì vẫn rất bình tĩnh, đối với sự thô lỗ và vô lễ của hắn tuyệt không tức giận.

“Giang Dương, chúng ta là quan hệ gì?”

Giang Dương sững sốt, còn chưa suy nghĩ cẩn thận ý Lê Hiên Vũ, chợt nghe thấy anh dùng giọng điệu lạnh nhạt hắn chưa bao giờ nghe qua, nói:

“Bạn tình chỉ trông cái mồm bên dưới, không có nghĩa vụ trông cái mồm bên trên. Giang Dương, chết đói đó là chuyện của cậu.”

16. Chương 16

Bởi Lê Hiên Vũ chưa từng nói không lưu tình với hắn như vậy, giọng điệu cũng chưa từng lạnh lùng như vậy, cho nên hắn lại ngây ngẩn cả người ra, há to miệng, không biết nên nói cái gì bây giờ.

Trong ký ức của Giang Dương, từ trước tới nay Lê Hiên Vũ đều cười nói với hắn, ánh mắt luôn luôn trong dịu dàng mang theo tia cưng chiều, cho dù mình có chọc anh không hài lòng ra sao, hoặc là khiến cho anh bất đắc dĩ đến thế nào, anh sẽ cố ý trưng cái mặt cứng đờ ra, cũng sẽ làm bộ không để ý tới hắn, thế nhưng Giang Dương biết, trong lòng anh vẫn cười với mình.

Cho nên Giang Dương cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ qua, nếu có một ngày nào đó, Tiểu Vũ của hắn thực sự không cần hắn nữa, thực sự không muốn để ý tới hắn nữa, thực sự dùng thái độ lạnh nhạt đối đãi hắn, hắn nên làm cái gì bây giờ.

Nghe khoảng im lặng truyền ra từ trong ống nghe, Giang Dương vội muốn nói cái gì đó, hắn sợ khoảng Tiểu Vũ chờ không được sẽ cúp điện thoại cho dù Lê Hiên Vũ trước đây chưa từng có đơn phương cắt ngang cuộc trò chuyện bao giờ, thế nhưng hắn càng muốn nói lại càng không nói được nên lời, ấp úng cả nửa ngày, chẳng ra một chữ cũng không thốt được.

Lê Hiên Vũ vẫn không lên tiếng, điều này khiến Giang Dương càng hoảng càng lo càng sợ thêm, hắn cuống quýt hô: “Tiểu Vũ!”

Cách xưng hô vô cùng thân thiết này tựa như một tín hiệu, đột nhiên mở ra cái van nào đó trong lòng Giang Dương, tình cảm đầy tràn của hắn đột nhiên trút ra, hắn a a kêu vài tiếng, sau đó oa một tiếng khóc lên.

“...? Giang...”

Bỗng nhiên hắn nghe thấy Lê Hiên Vũ gọi hắn, mới nghe được phần họ, Giang Dương đã vô thức cúp điện, hắn ngốc sững ra nhìn chiếc ống nghe, lại khóc một hồi nữa.

Nhìn một hồi, ống nghe lại đột nhiên vang lên, Giang Dương giật nảy mình, ý thức được mình lại cúp điện trước, lại trực giác mà cho rằng Lê Hiên Vũ đang gọi về, ngược một mảnh hoảng loạn.

Nước mắt gián đoạn trước đó lại lần nữa tràn lan ra, Giang Dương đơn giản chạy về phòng ngủ, đóng sầm cửa lại, gục ở trên giường, rầu rĩ khóc.

Giống như muốn đem hai mươi mấy năm tủi thân và khổ sở này mà Lê Hiên Vũ thay hắn xóa đi khóc hết ra vậy, đầu óc Giang Dương trống rỗng, chỉ có Tiểu Vũ không cần mình, mấy chữ này cứ liên tục qua lại, khóc đến thở không thông, khóc đến trời đất tối mịt, khóc đến cuối cùng mệt quá, khóc thút thít ngủ lúc nào chẳng hay.

17. Chương 17

Rất cục Lê Hiên Vũ vẫn là nhẹ dạ.

Người đàn ông anh cứng hơn hai mươi năm, bởi anh dối mà nói ra câu nói nặng lời kia khiến hắn khóc đến ghê gớm tới vậy, cho dù anh chỉ nghe được có vài giây, thế nhưng cách khóc như vậy giống như là giấy tiếp theo sẽ vì khóc mà chết vậy, khiến anh nghe xong sợ hãi.

Là ai có lòng khi nghe thấy Giang Dương khóc đến thế cũng đều nhẹ dạ thôi, hướng chỉ là anh, đã cưng chiều Giang Dương hơn hai mươi năm, không nỡ để hắn chịu một chút tủi thân và khổ sở nào cả.

Sau một khắc(~15') Giang Dương cúp điện thoại, anh đã cầm chiếc chìa khóa lên chạy ra cửa, chẳng coi chiếc xe mới là xe mới mà phóng như bay, thế nhưng cũng gần, rất nhanh đã tới căn nhà trọ cũ.

Dọc theo đường đi anh càng không ngừng gọi cho Giang Dương, máy bàn hay di động đều gọi luân phiên nhau, nhưng không ai tiếp máy cả.

Anh hối hận rồi, anh không thể không thỏa hiệp với tấm lòng bảo phụ của mình được. Anh thích Giang Dương như vậy, không đành lòng lại bức hán, trước đó đã bày ra sự việc này, hết thấy đều bị gạt bỏ vào thời khắc này.

Anh nghĩ vậy là coi như xong, cứ như vậy mà qua thôi, chằm Giang Dương trở thành một con heo thật sự, chằm thành cái loại heo không có cô gái nào chịu gả cho hán, hán vẫn là người của mình như cũ.

Quyết định xong, Lê Hiền Vũ lại nhấn ga mạnh thêm.

18. Chương 18

Giang Dương mở mắt ra, chỉ cảm thấy hai mắt cay xót.

Bởi trước đó khóc ghê gớm quá, bây giờ hai con mắt hán sưng phù lên, sao mà không xót được chứ.

Mê man bò dậy, cả người yếu rũ. Một phần là bởi đói, một phần khác là bởi khóc quá nhiều mà mất đi chút nước.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng nổi niêu va chạm truyền đến từ ngoài cửa, giống như đang làm cơm, Giang Dương tỉ mỉ nghe một chút, tiếng động ấy lại như không có, hán không khỏi cười khổ.

Mấy ngày nay cứ lặp đi lặp lại tìm Lê Hiền Vũ, chính bởi vì hán không tin Tiểu Vũ thực sự không cần hán, thế nhưng cuộc gọi trước đó đã nói rõ đáp án tàn nhẫn nhất cho hán, vì sao hán còn chưa từ bỏ ý định, lại còn ảo tưởng nghe nhầm, cho rằng Tiểu Vũ đã về, trở về làm cơm cho hán.

Sao có thể chứ, Tiểu Vũ đã nói chết đói là chuyện của mình rồi mà.

Giang Dương buồn bực tóm lấy mái tóc như cỏ dại của mình.

Đột nhiên hán lại nghe thấy tiếng vang thật nhỏ, còn có tiếng vòi chảy nước phát ra tạt âm quanh năm kia, hán không khỏi mở to cặp mắt hạch đào sưng phù lên.

“Tiểu, Tiểu Vũ!”

Hán kinh hô một tiếng, cấp tốc bò xuống giường, kéo phẳng cửa phòng ngủ ra, vừa nhìn đã thấy người đàn ông đang bận rộn trong phòng bếp.

Là Tiểu Vũ của hán.

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, Tiểu Vũ Vũ Vũ Vũ Vũ Vũ!”

Giang Dương vừa hô vừa vui vẻ bỏ nhào về phía Lê Hiền Vũ, từ phía sau ôm chặt lấy anh, rồi lại dùng sức cọ đầu vào phía sau lưng anh.

Lê Hiền Vũ bị hán ghì chặt muốn chết, không thể động dậy, thở dài một hơi, nói: “Cậu coi tớ là lừa à? Hu cái gì mà hu(10)!”

(10)Vũ[yu] và Hu[xu] khi kéo dài ra sẽ giống nhau.

Đợi một hồi, không thấy Giang Dương buông tay ra, Lê Hiền Vũ lại dịu dàng khuyên nhủ: “Ngoan, Giang Dương, buông tay nào, sắp cháy rồi nè.”

“Không, tớ không buông.” Giang Dương vẫn gắt gao ôm anh, “Cậu tớ cũng không cho đi, ở lại đi, Tiểu Vũ, không có cậu tớ sẽ chết mất, tớ thực sự sẽ chết!”

Ngực Lê Hiên Vũ nhói đau, thầm nghĩ, mình rốt cục là đã rối rắm bao nhiêu mới có thể muốn bức hấn, mình biết rõ người kia không có mình thì sống không nổi nữa, rõ ràng là mình biến hấn thành như vậy, lại còn muốn bức hấn.

Những người quen biết bọn họ đều nói rằng, Giang Dương nếu không có Lê Hiên Vũ săn sóc, đã sớm xong. Bọn họ đều nói sai rồi.

Trong lòng Lê Hiên Vũ rất rõ ràng, Giang Dương rất có tài hoa cũng rất có năng lực, nếu như không phải vì mình, đã gây nên quá nhiều thứ thì làm sao có thể như bây giờ, vừa ngốc vừa lười, bị người đánh giá thành ngoại trừ dùng cây bút cùng với việc dễ ở chung ra thì không còn ưu điểm nào khác.

Ngược lại là anh, nếu như không có Giang Dương, anh sẽ không cố kiên trì như vậy, cũng sẽ không cố sức hoàn thiện mình, càng sẽ không sáng lập Chức Nguyệt, anh sẽ là một người tầm thường vô vị.

Lê Hiên Vũ nghĩ, lại thở dài, nói: “Giang Dương, kỳ thực cậu có thể sống rất tốt...”

Lời này là lời nói thật lòng, thế nhưng Giang Dương thì hiểu lầm, cho rằng Lê Hiên Vũ vẫn muốn rời bỏ hấn, sợ dĩ nói lời dịu dàng là tới khuyên hấn, thế là hấn lại đỏ mắt, tuy rằng chịu đựng không khóc, nhưng cũng gần như sắp khóc rồi.

“Tớ, tớ sẽ sửa mà. Kỳ thực tớ cũng không lười như vậy, việc nhà tớ cũng có thể làm, cũng có thể làm cơm” Giang Dương sốt ruột nói, hấn muốn giữ Tiểu Vũ của hấn lại, lời nói lộn xộn cứ thế tuôn ra, “Không, không phải, tớ sẽ không làm cơm, cho nên nếu như Tiểu Vũ đi tớ sẽ chết đói a, không đúng không đúng, tớ có thể học làm cơm, thực sự! Cậu đừng ghét tớ...”

Nghe Giang Dương nói liên hồi cần nhần như thế, Lê Hiên Vũ lại một trận đau lòng, không chỉ có hối hận và tự trách, còn hận không thể tự tát mình mấy cái.

Nói Giang Dương vô tâm vô phẩy, kỳ thực không phải, hấn là người nhìn nhận thoáng, cho nên mới có thể không phiền não gì, không an nhàn tự tại, đâu có khổ trương giống như bây giờ.

Anh đã phạm phải điều gì thế này... .

“Tiểu, Tiểu Vũ?” Thấy anh không có phản ứng gì, Giang Dương cẩn thận gọi tên anh, len lén nhìn anh.

Lê Hiên Vũ tránh khỏi ràng buộc của Giang Dương, Giang Dương cũng không dám cưỡng lại, cũng buông tay ra, đang hầy còn ai oán, đã bị Lê Hiên Vũ ôm vào trong ngực.

“Tiểu Vũ?”

Giang Dương nghi hoặc ngẩng đầu, không ngờ Lê Hiên Vũ lại cúi đầu, hấn vô thức nhắm mắt lại, sau đó nụ hôn tử mĩ của đôi phương rơi xuống trên đôi mắt sưng đỏ của hấn.

“Tớ không đi, Giang Dương, tớ ở cùng cậu, cho đến khi nào cậu ghét tớ.”

19. Chương 19

Ngày tháng lại trở về như trước đây.

Ban ngày, Lê Hiên Vũ đi làm ở Chức Nguyệt, Giang Dương ở nhà ngắm người hoặc gõ chữ; buổi tối, Lê Hiên Vũ mua thức ăn về, làm cơm cho Giang Dương, tiện tay chuẩn bị đồ ăn cho ngày hôm sau; đêm về khuya, hai người cùng lăn trên giường.

Chỉ là gian phòng cách vách để không, Lê Hiên Vũ thì mỗi đêm đều ở nhà Giang Dương luôn, dù sao trước kia chưa dọn nhà, phần lớn anh đều ngủ ở nhà Giang Dương.

Nhưng có điều không giống với trước đây, đó là Giang Dương không còn lười như trước nữa, hắn cố gắng học làm việc nhà, sửa sang, quét tước, giặt quần áo, thậm chí là làm cơm, từng chút từng chút chậm rãi học lên tay.

Ngày đó Lê Hiền Vũ hết giờ làm về nhà, thấy chiếc drap trải giường và vỏ chăn được phơi nắng trên ban công, giặt mình không ít, Giang Dương lại cười hì hì tiến qua, một bộ dáng nhanh khen ngợi tớ đi, lại khiến anh thêm phần yêu thương.

Anh ôm Giang Dương, dùng cái hôn môi làm phần thưởng.

“Giang Dương, việc này cậu vẫn là đừng làm.”

Cậu nếu biết làm mọi thứ, sẽ còn ỷ lại vào tớ nữa không? Có thể sẽ lại chỉ thuộc về tớ nữa hay không? Có thể rất cục phát hiện ra rằng không có tớ cậu cũng có thể sống hay không?

Câu nói ấy lại đổi lại lời bảo đảm vội vàng của Giang Dương: “Tớ có thể làm được tốt hơn bây giờ! Tớ, tớ còn đang học làm cơm, sau này cậu tan ca là có thể ăn cơm nóng... Ô ô... Tiểu Vũ ưm...”

Lê Hiền Vũ càng nghe càng khó chịu, đơn giản là dùng nụ hôn lấp kín cái miệng của hắn.

“...Phù, Tiểu Vũ?”

Giang Dương nghi hoặc nhìn anh, khóe mắt mang theo ửng hồng, trên môi vẫn còn lưu lại màu sắc lóng lánh.

“Giang Dương, tớ đói bụng.”

“Ồ? Nhưng tớ còn chưa học được...”

Lê Hiền Vũ cười xấu, há mồm cắn lên đầu vai Giang Dương, sau khi nghe tiếng ai kia nhẹ hô lên, liền sửa thành dịu dàng liếm một vòng quanh đầu răng không sâu cũng không nông.

“Giang Dương, tớ muốn ăn cậu.”

Có đôi khi muốn đem cậu vào bụng, hoàn toàn độc chiếm cậu, hòa tan cậu trong xương cốt.

Cậu là của tớ, Giang Dương, cậu là của tớ.

20. Chương 20

“Giang Dương, chúng ta là quan hệ gì?”

Giang Dương vốn đang ghé vào trên bụng Lê Hiền Vũ làm nũng, nghe câu hỏi này thì sửng sốt, hắn nhớ tới câu đầu tiên Lê Hiền Vũ nói với hắn cũng là câu duy nhất nói nặng lời, hàng lông mày chậm rãi nhướng lên.

Có phải cách nói bạn tình kia khiến Tiểu Vũ ghét không?

Nghĩ là như vậy, Giang Dương dẫn đo một hồi, sau đó dè dặt nhìn Lê Hiền Vũ, do dự nói: “Ừm, Tiểu Vũ là trúc mã quan trọng nhất.”

Lê Hiền Vũ rất muốn cốc đầu Giang Dương, hỏi hắn coi, có trúc mã với trúc mã nào chơi thân đến mức lên giường không hả?

Thế nhưng anh nhìn ánh mắt cẩn thận từng li từng tí ấy, cái gì muốn nói cùng nói không nên lời, chỉ đưa tay vỗ hắn vào trong ngực, thở dài, thấp giọng tự nói: “Cậu chừng nào thì mới rõ đây?”

Anh không muốn nói trực tiếp cho Giang Dương, nói rằng cậu không thể rời khỏi tớ chính là thích tớ, anh cũng không muốn trực tiếp bày tỏ với Giang Dương, nói tớ thích cậu cho nên sau này cậu không thể cưới vợ sinh con.

Không phải do anh sợ mất mặt, cũng không phải vì lòng tự trọng buồn chán muốn Giang Dương nói thích trước, mà là anh biết rằng, Giang Dương ỷ lại vào anh đã trở thành thói quen, trở thành bản năng, chỉ cần anh mở miệng nói vậy, Giang Dương sẽ tin, sẽ cho là thật.

Nếu như anh nói cậu thích tớ, Giang Dương sẽ sững sốt một lúc rồi nói, a, hình như thật sự có chuyện như vậy, đúng vậy đúng vậy, Tiểu Vũ, tớ thích cậu.

Nếu như anh nói tớ thích cậu, Giang Dương cũng sẽ sững sốt một lúc, sau đó sẽ nói, thì ra là như vậy, tớ không cần cưới vợ sinh con, tớ chỉ cần Tiểu Vũ.

Lê Hiền Vũ hiểu Giang Dương rõ lắm, hiểu đến mức thậm chí đoán được Giang Dương sẽ lộ ra vẻ mặt thế nào, trả lời ra sao.

Thế nhưng điều anh muốn không phải như thế, anh muốn Giang Dương tự nhìn rõ bản thân, tự làm rõ mọi chuyện, mà không phải bị anh dẫn dắt, mơ hồ lại hành động theo thói quen và bản năng, nói ra từ thích, nhưng kỳ thực lại ngay cả thích là gì cũng không hiểu được.

Giang Dương không biết Lê Hiền Vũ đã nghĩ suy nhiều đến thế, hắn chỉ biết Tiểu Vũ của hắn có vẻ không vui lắm, câu nói nhỏ lúc trước hắn nghe thấy được, nhưng hắn lại không biết Lê Hiền Vũ muốn hắn rõ cái gì, bởi vậy đành yên lặng, chỉ có thể dựa vào lòng đối phương.

Hắn không rõ, hai mươi năm trôi qua đều cứ tốt đẹp như thế, vậy mà bây giờ hắn và Tiểu Vũ lại có lúc không còn lời nào để nói. Hắn suy đoán, đại khái là có thứ gì đó đã đổi thay, mà sự đổi thay này lại đúng cái hắn không biết.

21. Chương 21

Giang Dương ngủ no rồi, mở mắt ra, trước tiên nhìn thời gian, là 8h kém 4 phút.

Hắn rất vui, đoạn thời gian trước hắn bắt đầu tận lực điều chỉnh đồng hồ sinh học, đặt đồng hồ báo thức là 8h, báo thức vang lên thì ép mình xuống giường rửa mặt bằng nước lạnh, sau đó chậm rãi thành thói quen, thế là mỗi ngày cứ sắp đến 8h thì tự động tỉnh lại, ngày hôm nay cũng là như vậy.

Sau khi rời giường, trước tiên tắm một cái, thay quần áo sạch sẽ, đơn giản để ý bản thân một chút, tuy rằng còn khá lười thôi, nhưng cũng tốt hơn con người thối nát trước đây rất nhiều.

Sau khi sửa sang lại mình xong, hắn đi vào bếp lấy bữa sáng Lê Hiền Vũ chuẩn bị cho hắn, ăn sáng xong thì nhớ thu dọn và tẩy rửa bát đĩa, sau đó nữa đi phòng tắm rút quần áo cũ, tắm xuống, đem đi giặt rồi mang ra ban công phơi.

Kế tiếp lại đơn giản sửa sang lại căn phòng; quét rác, lau bàn, những việc nhà này trước đây căn bản hắn không làm, bây giờ cũng làm được kha khá thuận lợi.

Sau khi làm tất cả xong, đã là chín giờ rưỡi rồi, sau đó hắn ôm laptop ngồi trên sofa, khởi động, trước tiên mở máy nghe nhạc ra, bên trong đều là bài hát bản gốc tải xuống từ MP3 của Lê Hiền Vũ, tiện tay kích mở, để phần nghe nhạc phát ngẫu nhiên, vừa nghe nhạc thả lỏng, vừa suy nghĩ về nội dung của chương kế.

Cứ nghĩ thế được chừng hơn mười phút, Giang Dương sắp xếp lại dòng suy nghĩ, sau đó mở file Word ra, thuận lợi bắt đầu gõ chữ, viết xong hai chương, kiểm tra chính tả và câu cú, lại sửa lại mấy chi tiết, rồi lập tức chuyển tới mục post mới.

Giang Dương không thích lưu văn, cứ nhìn từ thời gian trước đây thì biết, lúc phát cuồng thì một ngày hơn mười chương, lúc bình cảnh thì hơn nửa tháng kéo hồ, hắn là một người tùy tâm tùy tính, có thì có, không có thì không có đương nhiên, vấn đề quan trọng là có trúc mã che giấu thì hắn mới dám tùy tính như thế.

Sau khi post hết, đã sắp hai giờ, Giang Dương vươn tay ra, đến bếp bỏ đồ ăn Lê Hiên Vũ đã làm cho hân hân nóng lên, sau đó bưng đến bàn cơm, vừa ăn vừa tính xem buổi chiều nên làm cái gì.

Cuộc sống bây giờ của hân quy luật hơn trước đây, văn cũng được post quy luật hơn trước đây, tuy rằng không để các độc giả nghiền một lần mười chương, thế nhưng mỗi ngày không gián đoạn chí ít có hai lần post lên, nhiều nhất là năm lần post lên đã khiến các độc giả quanh năm chờ đợi lo lắng sợ hân lại kéo hồ tạm thời thả phào nhẹ nhõm.

Nhớ tới ngày hôm qua nghiền cứu sách dạy nấu ăn được phân nửa, Giang Dương dự định chiều nay bắt đầu thử tay nghề, căn cứ vào nguyên liệu nấu ăn còn lại trong tủ lạnh và thành quả nghiền cứu ngày hôm qua, hân đã đặt ra mấy món cần nấu cho bữa tối hôm nay.

Sau khi ăn xong thì ngủ một giấc ngắn, Giang Dương liền nổi hứng xắn tay áo chui vào bếp, rửa đồ, xắt đồ, cho vào nồi, thêm gia vị, tuy rằng động tác có hơi ngốc, nhưng cũng may hân cẩn thận tỉ mỉ, thỉnh thoảng cầm lấy sách dạy nấu ăn thẩm tra đối chiếu, nên cũng không làm sai bước nào.

Nhìn canh cá trích đã nấu sôi đang sắp tràn ra ngoài, Giang Dương dùng thìa múc một chút, nếm thử hương vị, tuy rằng so ra kém tay nghề của Lê Hiên Vũ, song ít ra cũng cho được vào miệng.

Ở trong đầu tưởng tượng ra khi Lê Hiên Vũ nhìn thấy bàn thức ăn sẽ lộ ra vẻ mặt gì, Giang Dương không khỏi bật cười, không khỏi chờ đợi thời gian qua nhanh hơn, để Lê Hiên Vũ tan ca về thì ngay nhiên.

Lời tác giả:

Thật sự muốn đổi tên văn từ ‘các độc giả, tác giả bị ăn tươi rồi’ sang ‘câu chuyện về hai con người đầu đất

~Có thân ái nói tiểu công hồi tâm chuyển ý quá nhanh ~ à ~ lúc ấy ta nghĩ rằng như vậy mới hợp lý

~Lê Hiên Vũ đã cưng Giang Dương hơn hai mươi năm rồi ~ không phải nói quyết là có thể quyết được ~ huống chi Giang Dương còn khóc thành như thế ==

Hơn nữa... Ta nghĩ Lê Hiên Vũ ám ức ngoại trừ việc Giang Dương không rõ ràng tâm tư bản thân mình lắm ~ tâm tư của anh với Giang Dương

Sử dụng một câu ta rất thích ở một quyển nọ(xin lỗi vì không nhớ rõ tên QAQ

~“Chỉ cần cậu muốn, chỉ cần tớ có”

Lê Hiên Vũ là trung khuyển nè, là bảo phụ nè, toàn bộ phúc hắc của anh đều dùng để cưng Giang Dương khiến hân không rời khỏi anh được! Anh tra không nổi đâu ~ thực sự!

Đồng thời ~ Giang Dương bây giờ cũng không phải mở mịm hưởng thụ sự đối đãi của Lê Hiên Vũ ~ hân cũng muốn làm chút chuyện gì đó cho Tiểu Vũ của hân ha ha

~

22. Chương 22

“Giang Dương, đang làm gì đó?”

Đầu kia điện thoại truyền đến giọng Lê Hiên Vũ mang theo ý cười, Giang Dương tuy rằng rất muốn tranh công nói cho anh biết rằng hân làm cơm tối, nhưng là để thấy nét mắt kinh ngạc của anh nên hân nhẫn nại vậy.

“Không có gì, đang đọc sách cho qua thời gian thôi.” Giang Dương đáp ậm ờ, liếc mắt lên nhìn đồng hồ treo tường, nhìn lên mới thấy thì ra đã gần năm giờ rồi, liền giả vờ như bình thường, nói nhanh “Sắp đến giờ tan ca rồi chứ? Cậu nhanh trở về đi, tớ chết đói rồi nè.”

Lê Hiền Vũ nở nụ cười cười hai tiếng, sau đó nói: “Xin lỗi, đang muốn nói với cậu là, tối nay tớ có việc phải đi ra ngoài ăn, không thể nấu cơm cho cậu, nếu cậu đói thì gọi đồ ăn ngoài đi.”

Giang Dương sững sốt, trong lòng nghĩ sao mà đúng lúc như thế, vì thế truy vấn theo, nói: “Chuyện gì?”

“Cũng không có gì đúng rồi, buổi tối tớ cũng không đến chỗ cậu ngủ đâu, tớ về nhà mình.” Lê Hiền Vũ nói xong, lại dặn hấn, “Cơm tối nhất định phải ăn, buổi tối nhớ kỹ đi ngủ sớm một chút, trước khi ngủ nhớ phải uống sữa nóng nhé...”

Giang Dương vừa nghe vừa nghi ngờ, mơ hồ thấy giọng của Lục Nhân truyền ra từ trong ống nghe, nghe thì có vẻ là đúng từ xa gọi Lê Hiền Vũ, nói chính là: “Lão đại, hết giờ làm rồi, nên đi coi mắt đi!”

Hai chữ ‘coi mắt’ như một đường thiên lôi, thẳng tắp bổ vào đỉnh đầu Giang Dương, hấn hoảng loạn không biết làm sao, ngay cả lời Lê Hiền Vũ cũng không nghe vào tai được, ngốc ngơ đáp lại lời anh, ‘ừm’ mấy tiếng rồi cúp điện thoại.

Sau đó hấn nhìn ống nghe trong tay, bên trong truyền đến tiếng ‘tút tut’ dài, hấn chỉ cảm thấy một trận mê man.

Tiểu Vũ của hấn, muốn đi coi mắt rồi?

Sững sốt một hồi, đầu óc Giang Dương mới bắt đầu vận chuyển lần nữa.

Đúng rồi, hấn sao lại quên chứ, Tiểu Vũ dọn ra ngoài chính bởi mẹ anh thúc giục anh mua phòng mua xe cưới vợ. Tiểu Vũ còn nói mẹ anh muốn dẫn người qua để anh coi mắt, đêm nay anh không trở lại đây mà là phải tới nhà mới, tám phần mười là muốn dàn xếp mẹ anh và đối tượng coi mắt đi?

Thế nhưng, thế nhưng Tiểu Vũ không phải đã nói sẽ cùng hấn, thẳng đến khi hấn chán sao?

Giang Dương vò rối tóc, phiền toái không yên, hấn nhớ tới mình đã từng rống lên với Lê Hiền Vũ rằng, ‘cậu kết hôn thì cũng không thể mặc kệ tớ’, khi đó hấn cho rằng dù Lê Hiền Vũ kết hôn thì bọn họ cũng có thể giống như trước đây.

Nhưng mà giờ đây Lê Hiền Vũ muốn đi coi mắt rồi, nói không chừng không lâu sau thì sẽ kết hôn, khi đó anh thực sự còn có thể ở cùng hấn sao? Nhất định không thể giống như bây giờ được, mỗi ngày đều dính cùng nhau? Rõ ràng mình đã thay đổi lại mà, vì sao Tiểu Vũ còn muốn rời bỏ?

Giang Dương lại cảm thấy khó chịu, nặng nề, áp lực, khiến hấn phát cuồng. Vừa nghĩ đến sau này Lê Hiền Vũ sẽ cười ôn nhu với người khác, làm cơm cho người khác, ôm người khác, cùng người khác ở trong căn nhà mới hấn chưa từng tới kia, hấn liền không thể chịu đựng được.

Không, không đúng, Tiểu Vũ là của mình!

Giang Dương bỗng nhiên tỉnh táo lại, cầm di động lên, tìm kiếm một hồi, lập tức ấn gọi.

Hấn muốn ngăn cản Tiểu Vũ đi coi mắt.

23. Chương 23

Lục Nhân đang ở bến xe bus chờ xe bus về nhà, di động liền vang lên.

Lấy ra nhìn một cái, là Giang Dương.

Giang Dương rất ít gọi điện cho y, cho nên Lục Nhân rất hoài nghi nhìn rồi ấn nghe, vừa đặt ở bên tai đã nghe thấy giọng nói lo lắng mà hoảng loạn của hấn: “Người qua đường giúp à! Cậu có biết Tiểu Vũ đi đâu ăn cơm tối không?”

Lục Nhân suy nghĩ một hồi, y hình như nghe lão đại hẹn người nọ ở khách sạn Nghi Thủy, thế là lập tức trả lời Giang Dương, không đợi y hỏi xảy ra chuyện gì, đối phương đã vội vã cúp điện thoại.

Kỳ quái nhỉ. Lục Nhân nhìn chiếc di động bị đơn phương ngắt dừng, đáy lòng suy xét một hồi, Giang Dương vô tâm vô phé này rốt cục đã xảy ra chuyện gì, rốt cục là xảy ra chuyện lớn gì mới có thể khiến hắn gấp như vậy?

Y biết đoạn thời gian trước lão đại và Giang Dương đã xảy ra một chút mâu thuẫn nhỏ lên mới dọn nhà, sau lại hòa hảo rồi mà. Đương nhiên, hòa hảo là y nhìn ra được, bởi sau khi lão đại hết giờ làm thì không lái xe đi mà là đi đi theo con đường về nhà trọ trước đây.

Có thể khiến Giang Dương gấp như vậy... Chẳng lẽ lão đại xảy ra chuyện?

Lục Nhân cả kinh, lập tức ấn điện thoại gọi Lê Hiên Vũ, điện thoại vang ba tiếng đã được chuyển.

“A lô, lão đại, anh không sao chứ?”

“... Người qua đường giúp cậu không sao chứ?” Lê Hiên Vũ hỏi ngược lại một cách trêu chọc, nói, “Anh có thể có chuyện gì, sao cậu hỏi vậy?”

Sau đó Lục Nhân đã kể đầu đuôi ngọn ngành chuyện Giang Dương gọi điện tới cho Lê Hiên Vũ, cuối cùng lại hỏi: “Hắn nếu như có việc gấp, vì sao không gọi cho anh?”

Ai biết Lê Hiên Vũ trầm mặc trong chốc lát, sau đó cười vài tiếng, nói với y: “Không có việc gì, cậu đừng lo lắng. Cũng không phải chuyện gấp, là chuyện tốt.”

Lục Nhân càng thêm mờ mịt, y cúp điện thoại, trầm nghĩ, những người yêu nhau có phải đều không bình thường không, ngay cả tư duy cũng không giống với những người đàn ông độc thân bình thường thế.

24. Chương 24

Giang Dương đã hỏi được chỗ rồi, đã muốn lập tức chạy tới, thế nhưng vừa ra tới cửa, liếc qua cái gương nhỏ bên cửa thấy dáng vẻ lờ lờ lệch thếch của mình, nhất thời giật mình một cái.

Bây giờ hắn muốn đi gây rối cuộc coi mắt của Lê Hiên Vũ, tám phần mười còn phải làm trò mất mặt, đã rất phá hỏng ấn tượng rồi, lại nếu như mang theo dáng dấp này, khẳng định càng khiến người ta khó chịu.

Vì thế Giang Dương lại vội vã chạy về phòng ngủ, từ tủ quần áo tìm ra một bộ tây trang màu trắng đã lâu chưa được mặc. Bộ này lúc đó tham gia một trận đấu cùng Lê Hiên Vũ trong trường thì cố ý mua, vội vã mặc áo sơ mi và tây trang vào, vốn định đeo caravat nhưng hắn cảm lên mới phát hiện hắn căn bản không biết thắt, thế là đành bỏ qua.

Sau đó lại dùng lược chải tóc cho mượt, tuy rằng là tóc ngắn, thế nhưng có lúc không có tiền, để tóc quá dài, hơn nữa tóc rối loạn, chỗ vểnh lên khắp đầu, Giang Dương quỳnh lên, lấy kem dưỡng tóc ra phun lên đầu, gỡ tóc về sau, thoạt nhìn khá là sạch sẽ.

Cuối cùng đã chỉnh sửa hết khuôn dạng con người, Giang Dương cầm lấy túi tiền, chìa khóa với điện thoại đi động rồi chạy ra cửa, chặn một chiếc taxi ven đường, trực tiếp chạy tới hướng khách sạn Nghi Thủy.

Dọc theo đường đi hắn càng không ngừng nổi giận bùm bùm.

Hơn hai mươi năm cùng nhau sống chẳng lẽ còn so ra kém một người phụ nữ chưa từng gặp mặt sao?

Hắn không thể để bất luận kẻ nào cướp Tiểu Vũ đi được, dù là cha mẹ Tiểu Vũ cũng không được!

25. Chương 25

Lê Hiền Vũ đang bưng chén uống trà, dư quang liếc đến một bóng người rất quen thuộc từ cửa đi tới, lại nhìn kỹ, thiếu chút thì bị sắc nước trà.

Đó là ai! Rõ ràng là mặt Giang Dương nhưng trên đầu không còn đồng cỏ đại nữa, bộ tây trang trắng trên người càng khiến hắn thêm... đừng tưởng rằng Lê Hiền Vũ sẽ dùng các loại từ như tuần duật thoát tục hay là trong trẻo lạnh lùng cao ngạo gì nhé... càng thêm không giống Giang Dương con heo kia!

Chỉ thấy tên Giang Dương đã thay đổi hoàn toàn rảo bước về phía bàn mình, Lê Hiền Vũ lập tức buông chén trà, điều chỉnh tư thế ngồi và thần thái, nhìn về phía người đối diện.

“Bạch...”

Lê Hiền Vũ mới mở lời một cái, lại có một cái tay dấm mạnh lên bàn, khiến anh và người đối diện đều bị chấn động.

“Nè, cô ơi, cô hãy nghe cho kỹ đây...” Khí chất vương giả của Giang Dương tràn đầy quanh thân, mặt hướng về phía người đối diện, đưa tay chỉ vào Lê Hiền Vũ, mỗi chữ mỗi câu lạnh lẽo nói, “Đây là người đàn ông của tôi, cô vẫn nên buông tha đi!”

Lê Hiền Vũ nhìn ngón tay cơ hồ muốn chọc lên chóp mũi mình, tuy rằng Giang Dương giả bộ đáng lạnh lẽo cứng rắn ngang ngược, thế nhưng đầu ngón tay run nhè nhẹ hướng về phía Lê Hiền Vũ đã tiết lộ tất cả.

Vừa yêu thương Giang Dương, lại cảm thấy Giang Dương thật dễ thương, Lê Hiền Vũ gắt gao áp chế, mới không cười ra tiếng, anh bắt lấy cổ tay Giang Dương, mở miệng nói rằng: “Giang Dương, cậu...”

Giang Dương lại bỗng nhiên quay đầu lại, nhào vào trong lòng Lê Hiền Vũ, cắt ngang lời anh.

Lê Hiền Vũ bị Giang Dương nhào vào như thế, cũng sửng sốt, chỉ là vô thức đưa tay ôm người trong lòng.

Sau đó anh thấy Giang Dương chậm rãi ngẩng đầu, viền mắt đỏ đỏ, trong mắt lại có nước mắt, lòng vội cả kinh, thế là liền giải thích, nói: “Tớ...”

Nhưng mà anh lại một lần nữa bị cắt ngang.

“Ông xã ~”

Giang Dương kéo dài âm cuối, giọng nói mang theo âm mũi nghe có chút làm nũng, hai mắt chứa lệ và vẻ mặt oan ức, toàn bộ đáng vẻ oán phụ lệ rơi như hoa lệ trong mưa, sau đó hắn dúi vào lòng Lê Hiền Vũ, tựa hồ muốn mô phỏng theo nữ tử thái độ ngây thơ. (= =)

“Em tín nhiệm anh như vậy! Sao anh có thể đi coi mắt cùng cô gái này sau lưng em chứ! Em cái gì cũng cho anh mà! Anh sao có thể đối xử với em như thế! Con cũng đã sinh cho anh một tá rồi! Anh sao có thể vứt nhà bỏ con chứ! Anh xấu lắm! Vô tình lắm! Tàn nhẫn lắm!”

Nè, nè, nè!

Lời tác giả:

Xin lỗi, cuối cùng hơi bị sến == được rồi, ta chính là muốn để Giang Dương gọi Tiểu Vũ là ông xã *che mặt*

Kỳ thực Giang Dương cố ý đó ~ tính cách của hắn sao có thể ‘ẻo’ như thế == chẳng qua là muốn làm khó Tiểu Vũ mà thôi ~ phù phù ~ Tiểu Vũ tám phần mười là bị dọa.

Fù ha ha ~ ai bảo bắt nạt Giang Dương! Nào có chuyện gì Giang Dương không làm được ~ con cũng sinh ra một tá rồi ==

26. Chương 26

“Anh cái đồ bội bạc! Anh cái đồ Trần Thế Mỹ! Anh cái đồ, cái đồ... Anh anh anh anh...”

Vì vậy Lê Hiên Vũ choáng váng, người con gái ngồi đối diện anh cũng choáng váng.

“Phụt ” Ngược lại một người vừa đi tới đây thì bật cười, âm sắc hơi thấp, nhưng mang theo tinh thần phấn chấn, “Các cậu đang đùa gì thế? COS bộ cấu huyết đam mỹ sinh tử văn à?”

Đột nhiên lại thêm một người, Giang Dương vừa sợ vừa then quay đầu lại, còn chưa thấy rõ hình dạng, chợt nghe thấy người đối diện kêu một tiếng: “Tử Đồng! Trái Đất thật đáng sợ, em muốn về nhà!”

Giang Dương đang nghĩ ngợi là sao thanh âm này kỳ quái như thế, tro mắt nhìn người con gái kia nhào vào lòng người đàn ông đứng một bên, sau đó học dáng vẻ của hắn, khóc nức nở như hoa lê trong mưa.

“Bọn họ đôi cầu nam nam! Sinh con cả một tá a vô lại! Đủ một đội bóng còn có cả người dự bị! Ân ân ái ái đáng ghét thế! Bất nạt người ta không biết sinh hức hức hức hức hức...”

Nè, nè, nè!

27. Chương 27

Tuy rằng bốn người bọn họ ngồi trong một góc phòng trang nhã, thế nhưng cái nơi theo phong cách nửa mở này, vẫn rất dễ bị quan sát, cho nên hai vị bị bỏ nhào vào cổ dự dỗ người đang khóc nức nở trong lòng, rốt cục hai vẫn là hai người đối mặt nhau ngồi xuống.

“Giọng của cô...” Giang Dương chần chờ, nói với người con gái kia, “Ừm, giống một người đàn, đàn ông.”

“Tôi vốn là đàn ông!” Người nọ cắn răng nói ra, tựa hồ đang tức giận, quay đầu nhìn cửa sổ, còn nói, “Mặc quần áo con gái thì là con gái chắc? Quy luật gì vậy!”

Bây giờ đến lượt Giang Dương choáng váng, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Bạch Tử Diệp, sau đó quay đầu nhìn Lê Hiên Vũ, thấp giọng hỏi anh: “Cậu và đàn ông đi coi mắt? Mẹ cậu sao thoáng thế?”

Người đàn ông ngồi bên cạnh người mặc trang phục nữ, người tên Tử Đồng kia nghe câu ấy, đột nhiên nằm sõng soài ra bàn, không ngừng nện bàn, tựa hồ nghe thấy chuyện gì cực kỳ khôi hài.

Lê Hiên Vũ tay nắm lại, đưa lên miệng khụ một tiếng giả vờ ho khan, thấy Giang Dương nhìn mình, liền giới thiệu cho hắn.

Đầu tiên chỉ vào người đang hờn dỗi ở bên kia, Lê Hiên Vũ nhện không được nở nụ cười, nói: “Bạch Tử Diệp học trưởng, lúc học đại học cậu đã gặp qua hắn vài lần.”

“Còn có người cười như tên bệnh tâm thần này tựa như ” Lê Hiên Vũ chỉ vào người đàn ông vẫn đang cười kia, giới thiệu, “Bạch Tử Đồng, học đệ.”

Cuối cùng, Lê Hiên Vũ hỏi hắn: “Giang Dương, ai nói là tớ đi coi mắt?”

Giang Dương ngẩn người, thì ra là hiểu lầm, Lê Hiên Vũ không phải đi coi mắt, lại nghĩ tới mình mất mặt biểu diễn trước mặt người khác, nhất thời mặt đỏ lên, ấp úng không nói nên lời, mặt thì càng ngày càng đỏ.

“Giang Dương, ai là người đàn ông của cậu?” Lê Hiên Vũ cố ý không buông tha hắn, thấp giọng trêu hắn, “Cậu gọi ai là ông xã cơ? Còn có, chúng ta rốt cục sinh mấy đứa con rồi? Hử?”

Giang Dương mắc cỡ không biết nên làm thế nào cho phải, dứt khoát lại nhào vào lòng Lê Hiên Vũ, giống như đà điểu, vùi đầu vào ngực anh, ôm anh cọ trái cọ phải, nhưng Lê Hiên Vũ đỡ hấn thế nào đi nữa, hấn cũng không chịu ngẩng đầu.

Vốn chỉ muốn gây rối Tiểu Vũ! Thuận tiện khiến nữ nhân coi mắt kia biết khó mà lui! Ai ngờ... ai ngờ...

Giang Dương đầy ngập cảm hận.

Người qua đường giáp tôi với cậu không yên đâu!!!

28. Chương 28

chuyện kỳ thực là thế này.

Chước Nguyệt ra kế hoạch là trước tháng 4 sang năm đổi mới trang web, theo đó là đổi mới hệ thống số liệu.

Trước đây nhưng việc này đều là do bọn họ, những người xuất thân từ khoa máy tính cùng nhau dựng lên, bây giờ Chước Nguyệt khá là lớn rồi, nhưng lại muốn làm lớn hơn nữa, bởi vậy cần tìm công ty có chuyên môn hoặc là văn phòng tới phụ trách công việc về phương diện này.

Lê Hiên Vũ nhớ tới Bạch Tử Đồng đang làm một khối, thế là liên lạc với hấn, bởi vì chỗ ấy cách thành phố không xa, vì thế Bạch Tử Đồng liền tới, nói là phải đối diện đàm luận với anh, thuận tiện đi du lịch.

Vừa là quan hệ đàn anh đàn em, vừa là hội hợp tác chung trong tương lai, Lê Hiên Vũ tiếp đãi bọn họ, mời bọn họ đi ăn cơm tối, sắp xếp chỗ ở, cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Bởi vì sợ ôn chuyện quá muộn, hơn nữa nhà mới vẫn chưa trở lại xem sao, cho nên Lê Hiên Vũ mới nói với Giang Dương là phải về nhà mới ngủ một đêm.

Lục Nhân nói chuyện coi mắt kỳ thực là chỉ công việc Lê Hiên Vũ và Bạch Tử Đồng bàn bạc thảo luận, chính là thân thiết với Chước Nguyệt, ai ngờ chỉ là một câu nói đùa, bị Giang Dương nghe được qua điện thoại, sau đó liền tưởng tới chuyện Lê Hiên Vũ nói qua trước đó, đây không phải hiểu lầm sao?

Vốn chuyện này cũng không có gì, Giang Dương vừa đến hiện trường, nếu như thấy hai người đàn ông mặc tây trang giày da, lại nhận ra người đối diện là đàn anh đã từng gặp qua vài lần hồi đại học, hiểu lầm cũng được tháo gỡ.

Nhưng Bạch Tử Diệp lại thích giả 'ẻo' hơn nữa thoát nhìn thật đúng là rất 'ẻo', hiểu lầm này đâu tháo được, thế là diễn ra trò khôi hài vừa rồi.

Kỳ thực không thể trách Lục Nhân được, đúng không?

29. Chương 29

Sau khi dàn xếp tốt cho hai anh em nhà họ Bạch xong, Lê Hiên Vũ lái xe mang Giang Dương tới căn nhà anh mới mua.

Giang Dương trái lại đi sát theo phía sau Lê Hiên Vũ, tối nay náo loạn cười to một hồi, sau lại bị Lê Hiên Vũ lấy việc này ra trêu đùa, da mặt có dày đến đâu cũng chịu không nổi, vì thế hắn vẫn cứ mang bộ dáng uể oải suốt.

Lê Hiên Vũ lấy chìa khóa ra mở cửa, Giang Dương lại một phen kéo cổ tay anh, anh không thể không xoay người nhìn Giang Dương.

“Làm sao vậy?”

Lực nắm cổ tay khá lớn, khiến Lê Hiên Vũ có hơi đau, nhưng anh cũng không nói gì, anh biết Giang Dương đang hạ quyết tâm, lấy dũng khí, Giang Dương có chuyện muốn nói với anh.

“Ừm, Tiểu Vũ.” Giang Dương đã mở lời, vẫn cúi đầu, hỏi anh, “Cậu có thể đừng đi coi mắt, đừng đi kết hôn hay không?”

Đáy lòng anh khẽ động, anh nuốt nước miếng, hơi khấn trương hỏi ngược lại: “Vì sao?”

Chỉ cần cậu cho tôi đáp án, chỉ cần là đáp án kia, tôi cái gì cũng có thể làm cho cậu.

Giang Dương im lặng.

Ở trên hành lang nhỏ nhỏ này, đèn đã tắt từ lâu, màn đen vô tận bao lấy bọn họ, ngay cả thời gian tựa hồ cũng dừng lại, chỉ có tiếng hít thở nhàn nhạt là rõ ràng.

“Tớ...” Giang Dương lại mở miệng, giọng nói có chút chần chừ, hắn nói, “Không có cậu tớ sống không nổi...”

Tâm Lê Hiên Vũ thoáng trầm xuống, con người vốn chờ mong cũng tôi đi.

Đáp án này, anh đã nghe qua rất nhiều lần, đây không phải đáp án anh mong chờ, đáp án anh muốn không chỉ là sự ỷ lại của Giang Dương.

Thế nhưng lời kế tiếp Giang Dương nói khiến anh kinh ngạc.

“...Vì sao không kết hôn với tớ chứ?”

Lê Hiên Vũ mạnh tránh tay Giang Dương ra, một tay nắm vai hắn, tay kia nâng đầu hắn lên, để hắn đối mặt với anh, tuy rằng không có đèn, nhưng ánh đèn đường từ cửa sổ chiếu vào lại có thể khiến bọn họ trông thấy nét mặt đôi bên.

“Giang Dương.” Lê Hiên Vũ thấp giọng nói, trong giọng nói mang theo tia run rẩy khó phát hiện, “Cậu muốn kết hôn với tớ?”

“Giang Dương gật đầu, nói: “Muốn.”

“Vì sao?”

Giang Dương lại rất kỳ quái nhìn anh, tựa hồ nghĩ đáp án là đương nhiên, anh cũng biết cả mà.

“Cậu luôn luôn hỏi tớ vì sao. Vì sao, vì sao, vì sao... bởi vì tớ thích cậu.”

30. Chương 30

Thiên Vương áp hồ đất, bảo tháp trấn hà yêu!

Bạn hiểu chứ.

31. Chương 31

Không hiểu ư?

Được rồi, vì để bạn hiểu .

“... Ô, Tiểu Vũ cậu đừng gấp như vậy, tớ còn... a ưm...”

“Cậu gọi tớ gì cơ?”

“Sâu, sâu quá... Ô... Chờ a...”

“Tớ không gọi ‘sâu quá’ = =.”

“Tiểu, Tiểu Vũ, cậu chậm.... ưm...”

“...”

“Sao không động, khốn kiếp!”

“...”

“Ô ô, động một chút đi mà ~”

“...”

Nào có ai làm phân nửa thì dừng lại chứ! Tiểu Vũ cậu mà bị liệt dương thì dừng cổ a a a a a!”

“...”

“Tiểu Vũ?”

“...”

“...”

“...”

“Cố sức động đi mà ông xã ~ em nè, tớ... ừm... không, a...”

32. Chương 32

Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ

Vượt tường hồng hạnh cố vườn mình.(11)

(11)2 câu thơ được trích trong bài ‘Du viên bất trị’ của Diệp Thiệu Ông, Diệp Luyện Hoa dịch, 2 câu này ví cảnh hồng hạnh như người con gái bị khoá chặt bởi lễ giáo phong kiến.

Cái này bạn chắc là đã hiểu rồi chứ?

33. Chương 33

Trong khoảng thời gian này, Ly Huyền Ngữ post bài rất có quy luật.

Cho nên các độc giả chờ đợi chờ đợi và chờ đợi, cứ đúng hạn thì load mới trang web, lo lắng chờ đợi bài post ngày hôm nay. Đương nhiên, trong thời gian ấy có thể thuận tiện bình luận tán gẫu, dù sao thời gian bọn họ bị kéo hồ cũng thường làm như thế.

Load load và load, tán tán và tán, nhà cái đã lâu không thấy giờ đột nhiên xuất hiện trong bình luận.

Giang Dương: các độc giả, tác giả bị ăn tươi rồi, kéo hồ!

A cô lạnh: (o) gì cơ! Bị ai ăn tươi rồi cơ? 3 con ác thú à?

B cô lạnh: nhà cái sao cậu biết!!!!

C tiên sâm: tám phần mười là bị nhà cái ăn tươi rồi đi?

D cô lạnh: tôi vốn muốn nói rằng LS tự trọng đừng có huyễn hủ nhưng mà tôi phát hiện ra trên là nam.

E tiên sâm: tôi đã sớm nghi nhà cái và Ly tha tha có một chân mà.

F cô lạnh: các người những nam nhân thế này khiến những hủ nữ ấn nhẩn mang trọng trách như chúng tôi biết làm thế nào bây giờ!!!!

B cô lạnh: thiên hạ đồng lòng a ha ha ha o(v)o~~.

G tiên sâm: nhà cái cậu nhớ kỹ tốt xấu qua vài ngày phải nôn Ly tha tha ra đó! Bất kể kéo hồ cứ giam cái đã à!

... ..

34. Chương 34

Lê Hiên Vũ nhìn bình luận trên màn hình, cười cười, khép laptop lại, đẩy sang một bên.

“Ê, Tiểu Vũ?” Người ghé vào trên người anh lăm bắm một tiếng, mở to đôi mắt ngập sương mù nhìn anh, “Phải dậy rồi à?”

“Hôm nay là ngày cuối tuần, cậu ngủ thêm chút đi.” Lê Hiên Vũ đưa tay sờ sờ mặt Giang Dương, ôn nhu nói, “Cậu lại gọi sai rồi.”

Giang Dương cho một cái xem thường, ngáp rồi lại nhắm mắt, thấp giọng nói: “Ông, ông xã.”

Nhìn gương mặt hơi phiếm hồng ấy, tâm tình Lê Hiên Vũ rất tốt, cúi đầu ngoạm một cái lên gương mặt hồng nhạt ấy.

Nếu đã ăn vào miệng rồi, anh mới sẽ không nhả ra đâu.

35. Chương 35

Giữa lúc tập thể các độc giả mặc niệm nửa ngày cho việc tác giả bị ăn tươi, thuận tiện thảo luận luôn xem lúc nào nhà cái mới nôn Ly tha tha ra, lại phát hiện nội dung thông báo của tác giả thay đổi.

• • •

Tác giả thông báo .

Các độc giả, tác giả phải về với quê nhà kết hôn, kéo hố!

.

36. Chương 36: Pn1

Mục 1:

“Căn phòng này khá tốt, hì hì, tớ thích.”

“Vốn là mua cho cậu mà.”

“... Nè!?”

“Phòng mới của chúng ta, không vui à?”

“Tớ đang bảo là sao tất cả đều là thứ tớ thích thế này! Còn gặt tớ nói muốn cưới vợ cần dùng đồ khốn cậu đùa giỡn tớ vui lắm à?”

“Là cưới vợ mà. Cậu không phải vợ tớ à?”

“...”

“Còn nữa, cậu lại gọi sai rồi.”

Mục 2:

“Tiểu Vũ bảo nó mua xe mới nhà mới, dốc sức làm mấy năm cũng không dễ, thẳng ngóc mày cũng tiến bộ đó ha ha ~”

“Tiểu Dương nói nó đã học dọn dẹp nhà cửa với làm cơm rồi, còn nói lễ mừng năm mới trở về làm cơm tất niên cho chúng ta đó, đúng là thẳng ngóc mà ~”

“...”

“...”

“Chiều tương!”

“...Ài, thua rồi.”

“Chơi một ván nữa chứ?”

“Ê, không được, sớm về chút đi, không thì các bà xã lại sắp lải nhải rồi đó.”

“Cũng đúng ài, xương khớp ông tốt không?”

“Khi tốt khi xấu, già rồi, đành chịu.”

“Có người tặng tôi hai lọ rượu thuốc, ông lấy một vò thử coi?”

“Sao lại thế...”

“Đều là người một nhà, khách khí cái gì!”

“... Cũng đúng ha, thông gia.”

• • •

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cac-doc-gia-oi-tac-gia-bi-an-tuoi-roi>